

ΜΙΑ
ΙΣΤΟΡΙΑ
ΑΓΑΠΗΣ
15+1 bloggers

OPENBOOK
Ανοικτή Βιβλιοθήκη

Χριστίνα Αντωνίου <http://dear-e-diary.blogspot.gr/>

Κατερίνα Βαλσαμίδη <http://apositexnis.blogspot.gr/>

Κατερίνα Βερίγκα <http://positive-thinking-greece.blogspot.gr/>

Γεωργία Μπούτβα <http://armoniaart.blogspot.gr/>

Μαρία Κανελλάκη <http://toapagio.blogspot.gr/>

Πέτρος Καρυτινός <http://akivernitos.blogspot.gr/>

Αριστέα Κουτά <http://princess-airis.blogspot.gr/>

Κική Κωνσταντινίου <http://ekfrastite.blogspot.gr/>

Μαρία Κ. <http://mytripssonblog.blogspot.gr/>

Χριστίνα Λέλη <http://butterfly-butterflysworld.blogspot.gr/>

Έλενα Λουκοπούλου <http://miakalimera.blogspot.gr/>

Κλαυδία Μάμαλη <http://katoapotinakropoli.blogspot.gr/>

Κάτια Μαρκουίζου <http://katitimou.blogspot.gr/>

Μαρία Νικολάου <http://mia-matia-ston-ilio.blogspot.gr/>

Έλλη Οικονόμου <http://funkymonkey-handmadecreations.blogspot.gr/>

Μαρία-Ελένη Φραγκιαδάκη <http://marilenaspotofart.wordpress.com/>

OPENBOOK

Ανοικτή Βιβλιοθήκη

www.openbook.gr

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΑΠΗΣ

15 + 1 BLOGGERS

 Παρακαλούμε σκεφτείτε το περιβάλλον πριν εκτυπώσετε

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΑΠΗΣ // 15 + 1 BLOGGERS

ISBN 978-618-81465-0-1

2014

Ανοικτή βιβλιοθήκη OPENBOOK

Επιμέλεια έκδοσης:

Γιάννης Φαρσάρης [www.open-sesame.me]

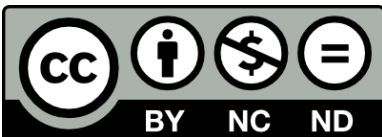
Εικόνα εξωφύλλου:

Δον Ψυχώτης [donpsychote.blogspot.gr]

Σχεδιασμός εξωφύλλου:

Λευτέρης Παναγουλόπουλος [www.leftgraphic.gr]

Η συλλογή *ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΑΠΗΣ // 15 + 1 BLOGGERS* διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου με άδεια **Creative Commons**

[Αναφορά δημιουργού - Μη Εμπορική Χρήση - Όχι παράγωγα έργα]

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Όλα ξεκίνησαν από έναν άντρα.

Τον Πέτρο.

Στις 17 του περασμένου Δεκέμβρη.

Έγραψε μια τρυφερή ιστορία, βαθύτατα συναισθηματική,
χωρίς όμως τέλος.

Ένα μικρό διήγημα που άφηγε τη φαντασία μας ελεύθερη
κατά πώς ήθελε ο καθένας.

Πού να ήξερε ο άνθρωπος που έμπλεκε όταν έδινε το πράσινο φως
να συνεχιστεί η ιστορία του!

15 γυναίκες μπλόγκερ συγκεντρωθήκαμε σαν μελίτσι τριγύρω του
και συνεχίσαμε την ιστορία.

Στην πορεία ζήσαμε ένα παθιασμένο ειδύλλιο,
που πέρασε από σαράντα κύματα.

Απολαύσαμε μια δυνατή, καυτή ερωτική στιγμή.

Νιώσαμε την ανάλαφρη αύρα στην αρχή μιας σχέσης.

Το πρώτο ραντεβού

(λίγο ανάποδα εδώ, μα είχε κι αυτό τη χάρη του).

Πήραμε ένα υπέροχο πρωινό μαζί τους ένα ανοιξιιάτικο πρωινό.

Περπατήσαμε παρέα στα σοκάκια της Πλάκας.

Φοβηθήκαμε, μελαγχολήσαμε, ανησυχήσαμε
για το αν θα τα καταφέρουν να μείνουν μαζί.

Βιώσαμε το θάνατο!

Συνταρακτική στιγμή της ιστορίας.

Πορευτήκαμε δίπλα σε μια σχέση καθώς χτιζόταν,
καθώς ζούσε και αντιμετώπιζε την καθημερινότητα.

Τον αγώνα της βιοπάλης.

Τα μικρά και μεγάλα εμπόδια στο δρόμο τους.

Γευτήκαμε το δηλητήριο της ζήλιας.

Μα και τη ζεστασιά της αγκαλιάς,

Το μεγαλείο της συντροφικότητας.

Και φτάσαμε στο τέλος...

Με ένα αεράκι αιγιοπελαγίτικο μας υποδέχτηκε.

Με τη μυρωδιά από το φρεσκοψημένο ψωμί.

Με τα βασιλικά και τα γιασεμιά να μας τυλίγουν μεθυστικά.

"Τελικά όμως στην ζωή δεν παίρνουμε αυτό που αξίζουμε, αλλά αυτό που διεκδικούμε. Αυτό που διεκδικήσαμε με πάθος και αποκτήσαμε, είναι τελικά αυτό που μας αξίζει"

φιλοσοφεί το τελευταίο μας κορίτσι!

Η Βάσια αγουροξυπνημένη και νωχελική έσκυψε πάνω του, του χάιδεψε τρυφερά τα μαλλιά και τον φίλησε.

-Καλημέρα... του είπε πίνοντας μια γουλιά απ' τον καφέ του.

Ένα καράβι φεύγει απ' το λιμάνι μα δεν τους νοιάζει. Γιατί όλα αυτά που αγαπάνε βρίσκονται σε τούτο εδώ το νησί.

Ναι διεκδίκησαν, πάλεψαν, κέρδισαν!

Κι όλοι εμείς είτε γράψαμε, είτε διαβάσαμε

κερδίσαμε πολλά!

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΑΠΗΣ

1_ Μια συνάντηση_

[του Πέτρου Καρτινού]

Ή ΤΑΝ ΣΠΟΥΡΗ ΠΩΣ ΚΑΠΟΥ ΤΟΝ ΕΙΧΕ ΞΑΝΑΔΕΙ. Δεν μπορούσε να θυμηθεί που, μα δεν έκανε λάθος. Είχε εκείνο το ακαθόριστο συναίσθημα όταν συναντάς κάποιον τυχαία και κάτι μέσα σου σε βεβαιώνει πως δεν είναι η πρώτη φορά.

Είχε καθίσει στην καρέκλα του καφενείου μόλις πριν λίγα λεπτά. Ένα μικρό γραφικό καφεενάκι από εκείνα που σπάνια συναντάς σήμερα, βγαλμένο από παλιές καρτ-ποστάλ, να σου δείχνει την παλιά Αθήνα που ποτέ δεν γνώρισες.

Θυμήθηκε πως το είχε μάθει από μια φίλη της (πάει ένας χρόνος τώρα) όταν της είχε δώσει εκεί ραντεβού. Δεν ήταν δύσκολο να το βρει. Η γειτονιά τόσο διαφορετική από τις άλλες, όλα τόσο μοναδικά γύρω που ήταν αδύνατο να μη το εντοπίσει μέσα στο γραφικό δρομάκι.

Τα σκοινιά της μπουγάδας ένωναν τα αντικριστά σπίτια. Στο ένα μπαλκόνι οι γαρδένιες με τους λαδοτενεκέδες για γλάστρες.

Το σιδηρουργείο από κάτω είχε στην είσοδο δυο μπλε πλαστικά βαρέλια με ελάσματα απ' τον τόρνο.

Η μωβ μπουκαμβιλια στο μπαλκόνι διαγώνια γέμιζε με πέταλα το στενοσόκακο.

Αμέσως μετά το εργαστήρι που επιδιόρθωνε έγχορδα και δίπλα η ταμπέλα ".Μ...Π..ΕΙΟΝ".

Καταλάβαινες τι έγραφε από τα κοφίνια με τις ομπρέλες.

Και στο βάθος του δρόμου, λίγο πριν τη στροφή, το καφεενδάκι του κυρ Μιχάλη με την κληματαριά.

Μέσα όλα παραδοσιακά και παράξενα.

Το πάτωμα-σκακιέρα, στις γωνίες τα μεγάλα τραπέζια με τους καναπέδες, οι τοίχοι γεμάτοι φωτογραφίες ηθοποιών του παλαιού καλού ελληνικού κινηματογράφου, μια προθήκη γεμάτη με βάζα όλων των χρωμάτων.

Και στο εργαστήριο πίσω, η Μαρία να φτιάχνει γλυκά και μαρμελάδες για πελάτες και περαστικούς.

Αυτές τις σκέψεις της μαζί με την απορία «από πού τον ξέρω;» διέκοψε ο κυρ Μιχάλης όταν σήκωσε με το ένα χέρι το τασάκι από το μαρμάρινο τραπέζι και με το άλλο έριξε το βρεγμένο βετέξ κι άρχισε να καθαρίζει.

«Κρατάς για λίγο τον κατάλογο να το σκουπίσω κι εκεί;»

«Ε;... Τι είπες;»

«Σήκωσε για λίγο τον κατάλογο. Δυο χέρια έχω».

.....

«Βάσια, κάτι σκέφτεσαι, είσαι αλλού»

«Όχι. Όχι! Να, έχω ένα ραντεβού αργότερα με μια φίλη. Θα με πάει να με συστήσει στο αφεντικό της. Ψάχνω για δουλειά»

«Στέλιος»

«Τι είπες;»

«Αυτός που κοιτάς. Τον λένε Στέλιο. Καλό παιδί. Άνεργος πτυχιούχος κι αυτός. Πουλάει φιστίκια για να ζήσει. Ο πατέρας του με καρκίνο στο τελικό στάδιο. Δεν φτάνουν ούτε για τα φάρμακα. Έχει τελειώσει ΤΕΙ Λογιστικής, δεν έβρισκε τίποτα

άλλο να κάνει, έπρεπε να φροντίσει και τον πατέρα του. Απ' αυτόν πήρε και τη δουλειά. Τι θα πάρεις; Να σου φέρω ένα σιροπιαστό;»

«Εεεε... όχι, έναν γλυκό βραστό... Ξέρεις»

«Βρε πάρε ένα του ταψιού σου λέω. Να σου φέρω ένα κανταΐφι;»

«Καλά, φέρε»

Ήθελε να τον αποφύγει και να τον διώξει ευγενικά. Τα μάτια της τώρα είχαν καρφωθεί στα δύο πλεχτά καλάθια του Στέλιου. Πριν της το πει ο κυρ Μιχάλης δεν τα είχε προσέξει. Κοιτούσε μονάχα αυτόν επίμονα, χωρίς να μπορεί κι η ίδια να εξηγήσει το γιατί. Εκείνος δεν μπορούσε να την δει μέσα από το παράθυρο που θάμπωνε και αυτό την έκανε να τον περιεργάζεται ακόμα πιο πολύ.

Ο Στέλιος είχε βγάλει τον καπνό και τον τύλιγε στο χαρτί. Μια ιεροτελεστία που απολάμβανε κι η ίδια παλιότερα που έκανε στριφτό όταν ήταν φοιτήτρια. Χτύπησε ελαφριά τις τσέπες του μπουφάν του. Μάλλον για αναπτήρα. Δεν βρήκε. Σηκώθηκε κι έψαχνε στις τσέπες του τζιν. Ούτε.

«Θες ν' ανάψεις;»

Γύρισε και την είδε να του δίνει τον πορτοκαλί της αναπτήρα.

«Ναι, ευχαριστώ», της είπε ανάβοντας. Τράβηξε μια γερή τζούρα και έβγαλε τον καπνό.

«Ευχαριστώ και πάλι» κι έκανε να της τον δώσει.

«Κράτησέ τον, θα σου χρειαστεί. Έχω κι άλλον».

«Καλά. Ευχαριστώ. Τα λέμε», της είπε σηκώνοντας τα δυο καλάθια του.

«Θα κάτσεις έξω;»

«Ε; Τι πράγμα;»

«Λέω, θα καθίσεις έξω; Πού να σου φέρω τον καφέ και το κανταΐφι;»

«Όχι! Μέσα. Εεε... θα καθίσω μέσα. Έβαλε και ψύχρα...»

Δεν ήταν σαν κι αυτούς που είχε γνωρίσει. Χωρίς σκουλαρίκια, χωρίς τσαχπινιές, χωρίς ψευτοαντριλίκια. Αγωνιστής κι άντρας.

Θα ξαναπήγαινε. Ναι, ήταν σίγουρη. Θα ξαναπήγαινε. Είναι ο δρόμος του. Ο κυρ Μιχάλης τον γνώριζε καλά. Είχαν κουβεντιάσει. Είχε ξανακαθίσει σε αυτές τις καρέκλες.

Θα ξαναπήγαινε.

Ένωσε πάλι αυτό το ακαθόριστο συναίσθημα. Κάτι μέσα της έλεγε πως αυτή τη φορά δεν έκανε λάθος.

Έξω είχε αρχίσει να ψιχαλίζει...

2_ Ακολουθώντας το ένστικτο_

[της Αριστέας Κουτά]

«Γ ΓΤΡΡΡ!»», ΣΙΓΟΜΟΥΡΜΟΥΡΙΣΕ ΣΑΝ ΓΑΤΟΥΛΑ ΠΟΥ ΚΑΠΟΙΟΣ ΠΕΙΡΑΞΕ ΤΗΝ ΗΣΥΧΙΑ ΤΗΣ. Ήταν ο ήλιος αυτός που έμπαινε με βία μέσα από τις γρίλιες κι ενοχλούσε τα μάτια της. Πήρε το πουπουλένιο μαξιλάρι και το έβαλε στο πρόσωπο της. Θύμωνε σαν κακομαθημένο κοριτσόπουλο όταν κάτι της χαλούσε τα πρωινά του Σαββάτου. Ήταν καταδικό της το Σάββατο. Να το κάνει ότι θέλει. Να χουζουρέψει, να κοιμηθεί, να ονειροπολήσει, να δει τηλεόραση...

Ήταν ο ήλιος αυτός που έμπαινε με βία μέσα από τις γρίλιες κι ενοχλούσε τα μάτια της. Πήρε το πουπουλένιο μαξιλάρι και το έβαλε στο πρόσωπο της. Θύμωνε σαν κακομαθημένο κοριτσόπουλο όταν κάτι της χαλούσε τα πρωινά του Σαββάτου. Ήταν καταδικό της το Σάββατο. Να το κάνει ότι θέλει. Να χουζουρέψει, να κοιμηθεί, να ονειροπολήσει, να δει τηλεόραση....

Να πάρει το πρωινό της με το δίσκο στο κρεβάτι σαν βασίλισσα, βάζοντας στο στερεοφωνικό το Γαλάζιο Δούναβη του Στράους, και να διαβάσει λίγες σελίδες από το βιβλίο που είχε δίπλα στο κομοδίνο της.

Αυτή τη φορά όμως, δεν έκανε όσα συνήθιζε για Σάββατο πρωί.. Γύρισε στο πλάι έχοντας στο νου της έντονα μία σκέψη, χάνοντας κάθε όρεξη για χουζούρι.

Τη σκέψη της είχε κατακλύσει Αυτός. Έπρεπε να τον ξαναδεί. Κάτι της είχε κάνει κλικ, όταν τον συνάντησε τις προάλλες στου κυρ Μιχάλη το καφενείο. Το ένστικτο της βροντοφώναζε μέσα της. Ναι, κάτι της έλεγε ότι έπρεπε να τον συναντήσει ξανά. Είχε αποφασίσει εδώ και καιρό να ακούει το ένστικτό της. Από τότε που δεν το είχε κάνει με τη γνωριμία της με τον Κώστα. Αυτό το ομορφόπαιδο

(ρεμάλι αποδείχτηκε στο τέλος) που της είχε συστήσει η Καίτη. Κάτι στη συμπεριφορά του από την αρχή είχε κάνει τις κεραιές της να διαμαρτυρηθούν έντονα. Μα για το χατίρι της Καίτης είχε βγει μαζί του ραντεβού.

Πόσο ήθελε να διαγράψει με μιας αυτό το κεφάλαιο από τη ζωή της. Να γράψει Κώστας στο πληκτρολόγιο, να βγει η εικόνα του στην οθόνη, να πατήσει delete και μονομιάς από τη σκέψη της να διαγραφεί... Γινόταν; Αχ ...σκεφτόταν την οθόνη...να γίνεται μια τεράστια κατακόκκινη έκρηξη σαν βόμβα και να αναφλέγεται το πρόσωπο του Κώστα! Να ανατινάσσεται σε άπειρα μικρά σωματίδια. Μικρότερα κι από τα άτομα. Τόσο πολύ είχε πονέσει!

Μα στη σκέψη της υπήρχε πια Αυτός! Με τα καλάθια του, τα φιστίκια του, την όρεξη του για ζωή κι αγώνα.... Πόσο διαφορετικός φάνταζε στα μάτια της! Χαμογέλασε τρυφερά. Έπρεπε να βρει τρόπο να τον συναντήσει ξανά.

«Έλα σκέψου κοριτσάκι.... Θα πας από το καφενείο. Είναι ο δρόμος του. Θα περάσει».

«Κι αν δεν περάσει;», άκουσε μια φωνή μέσα της.

«Θα πιω τον καφέ μου ήσυχα-ήσυχα και θα φύγω!»

«Ναι. Έτσι λες. Και την απογοήτευση; Πού την πας την απογοήτευση. Έχεις προσδοκίες κοριτσάκι. Πάλι θα πονέσεις!»

«Όχι! Θα κρατηθώ. Είμαι δυνατή και σκληρή πια. Δεν θα απογοητευτώ!»

«Μμμ πάντα έτσι λες. Δεν είσαι άτροπη όμως. Όσο εμπλέκεσαι συναισθηματικά, όσο προσδοκείς... θα απογοητεύεσαι!»

«Αμάν πια! Ξου!», προσπάθησε να διώξει τη σκέψη της και σηκώθηκε με κέφι να ετοιμαστεί!

Σε λίγη ώρα στο κρεβάτι της υπήρχε ένα τεράστιο βουνό από ρούχα. Ένας λόφος από φούστες, παντελόνια, μπλούζες πουκάμισα, φουλάρια, πασμίνες, μαντίλια... Κι η Βάσια μέσα στην απόγνωση προσπαθούσε να βρει το τέλειο λουκ.

Ήθελε να είναι ανέμελη αλλά όχι αφρόντιστη. Σπορ αλλά όχι και για τρέξιμο. Σικατή αλλά όχι κοκέτα.

«Ω Θεέ μου, πιο εύκολα λύνω ένα δύσκολο Sudoku παρά τι να φορέσω σήμερα!»

Κατέληξε σε ένα απλό τζιν κι ένα λευκό πουκάμισο. Έβαλε τις καφέ, καουμπόικες μπότες της, το μελί γούνινο γλέκο κι ένα μπλε μικροσκοπικό φουλάρι τυλιγμένο όμορφα γύρω από το λευκό λαιμό της.

«Τέλεια! Θα είναι το λιγότερο τρελός να μην με προσέξει», μουρμούρισε βάζοντας ένα απαλό lip gloss στα δροσερά της χείλη.

«Αν είναι εκεί», πετάχτηκε η κακιασμένη φωνή από μέσα της.

«Εξαφανίσου», διέταξε τον εαυτό της και με θάρρος πήρε τη τσάντα της και βγήκε στο δρόμο κεφάτη και σιγοτραγουδώντας.

Θα περπατούσε. Ήθελε κοντά στο μισάωρο ως το καφενείο του κυρ Μιχάλη αλλά δεν θα έχανε με τίποτα τη βόλτα μια τέτοια άγια μέρα. Φωτεινή, ζεστή. Σχεδόν γιορτινή!

Περπατούσε χαρούμενη γιατί ένιωθε ότι πήγαινε να συναντήσει το όνειρό της.

Έφτασε χωρίς να το καταλάβει στο γραφικό καφενείο. Το άρωμα από τις γαρδένιες στα γύρω μπαλκόνια της θύμιζε αμέσως γιατί είχε λατρέψει εξαρχής αυτή την όμορφη γωνιά της πόλης.

Η κληματαριά ήταν ακόμα ξερά κλαδιά που απλώνονταν πάνω από τα τραπεζάκια του καφενείου, μα αμέσως την φαντάστηκε σε λίγο καιρό με το πλούσιο ίσκιο της να είναι στόλισμα για το μικρό καφενέ του κυρ Μιχάλη.

«Τι να φέρω σήμερα Βάσια μου;», διέκοψε τις σκέψεις της ο κυρ Μιχάλης.

«Ένα διπλό ελληνικό. Σε κούπα. Μέτριο αυτή τη φορά, βραστό!»

«Να φέρω και το σιροπιαστό που σου άρεσε την άλλη φορά;»

«Όχι, ευχαριστώ πολύ. Προσέχω κυρ Μιχάλη μου. Καλοκαίρι έρχεται...»

«Πώς κι από τα μέρη μας ξανά; Ραντεβού με τη φιλενάδα σου έχεις;»

«Όχι κυρ Μιχάλη. Σήμερα έχω παρέα μου το βιβλίο μου κι απίστευτη όρεξη για διάβασμα έξω στον ήλιο».

«Καλά. Εσάς του πνεύματος ποτέ δεν σας κατάλαβα Βάσια μου. Σήκωσε και τα μάτια από τα βιβλία σου. Φεύγουν τα χρόνια Βάσια μου και τα καλά τα παλικάρια επίσης... Πάω να φέρω εκείνον τον καφέ. Συχώρα με αν είπα και δυο λέξεις παραπάνω».

Η Βάσια άρχιζε να προβάρει λόγια από μέσα της. Καλά είχε έρθει. Όλα πήγαιναν ρολόι. Αυτή ήταν εκεί. Αυτός; Κι αν ερχόταν και δεν της έδινε σημασία; Αν όλα ήταν στο κεφάλι της; Αν την περνούσε για εύκολη; Αν την περιγελούσε έπειτα. Πόσο τολμηρή είχε γίνει ξαφνικά από την επιτακτική ανάγκη της να τον γνωρίσει καλύτερα.

Πέρασε πολλή ώρα. Είχε ήδη βαρεθεί το προβάρισμα με τις ατάκες της, είχε πει τον καφέ, είχε διαβάσει και τρία κεφάλαια από το διήγημα που είχε κουβαλήσει μαζί της για αντιπερισπασμό.

Άδικος κόπος. Ο Στέλιος (έτσι δεν είχε πει το όνομα του παλικαριού ο κυρ Μιχάλης;) δεν είχε φανεί. Απογοήτευση. Το alter ego της είχε δίκιο. Οι προσδοκίες φέρνουν πάντα απογοητεύσεις. Μα πώς την πάτησε έτσι; Θα έβαζε άραγε ποτέ μυαλό;

Είχε μεσημεριάσει πια κι η κοιλιά της γουργούριζε... Ζήτησε από τον κυρ Μιχάλη λογαριασμό. Άρχισε να μαζεύει. Ένα τσιγάρο. Πόσο είχε ανάγκη να ανάψει ένα. Για την απογοήτευση...

Το έβγαλε με τρεμάμενα χέρια κι έψαχνε με μανία για τον αναπτήρα της. Τουμπάρισε όλο το περιεχόμενο της τσάντα πάνω στο τραπέζι. Τα πράγματα που κύλησαν βίαια πάνω στο τσιγκινο τραπεζάκι έκαναν θόρυβο. Μα τι διάολο ... Πάντα είχε αναπτήρα μέσα. Και τότε μια φλόγα παρουσιάστηκε μπροστά της από το πουθενά.

«Μου επιτρέπεις να σε ανάψω εγώ»

Και τότε τον αναγνώρισε: ο πορτοκαλί αναπτήρας της. Ακολούθησε τα δυο στιβαρά χέρια και τα μάτια της καρφώθηκαν σε δυο υπέροχα πράσινα μάτια. Αυτός! Ήταν εκεί!

Ένα χαμόγελο σχηματίστηκε στο πρόσωπό της κι η καρδιά της πετάρισε σαν πεταλούδα....

3_ Ακατανίκητη έλξη_

[της Χριστίνας Λέλη]

ΤΗΣ ΑΝΑΨΕ ΤΟ ΤΣΙΓΑΡΟ ΚΙ ΕΤΕΙΝΕ ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ.
«Στέλιος», συστήθηκε.

«Βάσια, χάρηκα».

Η χειραψία του δυνατή και ζεστή, της έκανε εντύπωση. Το άγγιγμα των δαχτύλων του, αν και τραχύ, της προκάλεσε ανατριχίλα σε όλο το κορμί κι έβαψε τα μάγουλά της κόκκινα με μια έξαψη πρωτόγνωρη. Τον παρατήρησε για λίγο. Ήταν άνθρωπος του μόχθου και φαινόταν.

Τίποτα δεν του είχε χαριστεί. Τα ρούχα του, φτωχικά και απλά. Ένα μπλε τζιν, γκρι καρό πουκάμισο, μαύρα μποτάκια και μαύρο κοτλέ σακάκι. Όλα πολυκαιρισμένα, αλλά πεντακάθαρα και καλοσιδερωμένα. Φροντισμένα με επιμέλεια. Στα μαλλιά του είχαν ήδη εμφανιστεί, πολύ πρώιμα είναι η αλήθεια, οι πρώτες γκριζες τρίχες.

Όμως αυτό που τη μαγνήτισε περισσότερο ήταν το βλέμμα του, έντονο και βαθύ, την απογύμωνε με την καθαρότητά του. Κι όμως μέσα του διέκρινε καθαρά κάποιες ρωγμές, σαν αυτές που αφήνουν τα παλιά τραύματα.

«Λοιπόν, εγώ να πηγαίνω τώρα».

Να πηγαίνει; Πού; Κιόλας; Ακόμα δεν ήρθε! Πανικοβλήθηκε! Με ένα θάρρος πρωτόγνωρο για το χαρακτήρα της, ακούμπησε το μπράτσο του.

«Έλεγα να τοιμπήσω κάτι. Μήπως θα ήθελες να μου κάνεις παρέα;»

Το χαμόγελό του τη ζέστανε σαν τον ανοιξιιάτικο ήλιο.

«Θα το ήθελα πολύ... Αν με αφήσεις να κεράσω...».

Η πρότασή του την ζάφνιασε. Ήξερε από τον κυρ Μιχάλη πόσο δύσκολα τα έφερνε βόλτα. Στην αρχή πήγε να αρνηθεί, αλλά τελικά αποφάσισε να μην τον προσβάλει.

«Υπό έναν όρο! Μετά κερνάω παγωτό!»

«Φύγαμε».

Ξεκίνησαν να περπατούν δίπλα - δίπλα, σαν δυο παλιοί γνώριμοι. Αποφάσισαν να μην καθίσουν κάπου, αλλά να περπατήσουν στα στενά της Πλάκας τρώγοντας κάτι πρόχειρο. Μετά τις αρχικές της αντιρρήσεις, ο Στέλιος την έπεισε τελικά να δοκιμάσει το διάσημο κερπάπι του Θανάση, το οποίο ομολογουμένως ήταν πεντανόστιμο.

Συνέχισαν τη βόλτα τους στην παλιά Αθήνα. Η μέρα ήταν ηλιόλουστη κι ο ένας δε χόρταινε την παρέα του άλλου. Ανηφόρισαν προς τα γραφικά Αναφιώτικα. Η Βάσια ένιωθε πως αν την άφηναν εκεί σίγουρα θα χανόταν. Ο Στέλιος όμως έμοιαζε να γνωρίζει σπιθαμή προς σπιθαμή κάθε στενό.

Ρωτώντας τον, έμαθε πως εκεί είχε περάσει όλη του τη ζωή, το πατρικό του σπίτι ήταν μόλις λίγα στενά παρακάτω, ένα μικρό κτίσμα με δυο δωμάτια και κήπο. Όσο ζούσε η μάνα του ο κήπος μοσχομύριζε από τις γαρδένιες, τις φρέζες και τα μυρωδικά. Μετά το θάνατό της όλα ρήμαξαν. Από τότε που αρρώστησε κι ο πατέρας του και μπήκε στην κλινική μόλις και μετά βίας το συντηρεί ο ίδιος, όχι δηλαδή σπουδαία πράγματα, απλά να είναι όσο δυνατόν καθαρό και τακτοποιημένο.

Σε μια στιγμή, καθώς είχαν σταθεί και θαύμαζαν τις ολάνθιστες μπουκαμβίλιες, την τράβηξε απαλά, την ακούμπησε με την πλάτη στον τοίχο, έσκυψε και τη φίλησε

απαλά. Όταν είδε πως δεν προέβαλε καμιά αντίσταση, έβαλε τα μάγουλά της ανάμεσα στα χέρια του και τη φίλησε ξανά, αυτή τη φορά πιο έντονα, πιο βαθιά κι απέμεινε μετά να την κοιτάζει επίμονα, με το πρόσωπό του κολλημένο στο δικό της.

Λόγια δεν ειπώθηκαν, παρά μόνο ένας μυστικός διάλογος άρχισε ανάμεσα στα βλέμματα. «Τι θες από μένα;». «Εσένα». «Φοβάμαι». «Κι εγώ». «Είσαι αλλιώςτικός από όσους έχω γνωρίσει». «Κι εσύ τόσο διαφορετική από τις γυναίκες που έχω συναντήσει». «Και τώρα;» «Σε θέλω». «Κι εγώ...».

Την πήρε από το χέρι και συνέχισαν να περπατάνε χωρίς να μιλάνε. Άνοιξε την καγκελόπορτα του κήπου κι εκείνη έτριξε. Ναι, η εγκατάλειψη ήταν εμφανής, όμως μια μυρωδιά καθαριότητας απλωνόταν στο χώρο. Μπήκαν στο σπίτι, την οδήγησε στην κάμαρά του. Άρχισε και πάλι να τη φιλάει. Στα μάτια, στα μαλλιά, στο λαιμό, στα χέρια.

Βάλθηκε να ξεκουμπώνει ένα - ένα τα κουμπιά του λευκού της πουκάμισου και κάθε επαφή με το δέρμα της την έκανε να καίγεται ολόκληρη. Πέρασε τα δάχτυλά της μέσα από τα μαλλιά του, άγγιξε το στέρνο του και μια μεγάλη ουλή στα αριστερά κάτω από το στήθος - θα τον ρωτούσε για αυτό αργότερα. Έσκυψε πάνω του και ρούφηξε τη μυρωδιά του. Τα χάρδια εναλλάσσονταν με τα φιλιά κι αυτά έδιναν τη σειρά τους στα λόγια, τους ψίθυρους και τους αναστεναγμούς. Έκαναν έρωτα σαν να ήταν κι οι δυο λευκά χαρτιά, που για πρώτη φορά κάποιος έγραφε πάνω τους, τόσο απλά αλλά και τόσο βίαια από τον κατακλυσμό των συναισθημάτων που τους έπνιγε. Αφέθηκαν σώμα και ψυχή στο ταξίδι κι όταν τελικά έγιναν ένα, απολύτως ένα, αποκοιμήθηκαν αποκαμωμένοι.

Όταν ξύπνησε είχε ήδη νυχτώσει. Άναψε το φωτιστικό στο κομοδίνο ψηλαφίζοντας. Τον κοίταξε να κοιμάται δίπλα της, τόσο γαλήνιος, τόσο υπέροχα παραδομένος, τόσο όμορφος. Δεν θέλησε να τον ξυπνήσει. Πάνω στο κομοδίνο είχε ακουμπήσει τα τσιγάρα του. Έστριψε ένα αλλά ο αναπτήρας δεν ήταν μέσα στο πακέτο. Άνοιξε το συρτάρι του κομοδίνου να δει μήπως είχε κανέναν εκεί

ξεχασμένο. Ψάχνοντας, έπιασε κάτι μεταλλικό και στρογγυλό. Ένα δαχτυλίδι ίσως; Το έβγαλε, μη μπορώντας να αντισταθεί στην περιέργεια. Ήταν όντως ένα δαχτυλίδι χρυσό, για την ακρίβεια μια χρυσή βέρα. Στην εσωτερική πλευρά χαραγμένη η αφιέρωση: Μαρίνα & Στέλιος... Για πάντα μαζί...

Ξαφνικά το δωμάτιο γύρω της πάγωσε, οι τοίχοι άρχισαν να την πλησιάζουν επικίνδυνα, ο αέρας λιγότευε, δεν μπορούσε να αναπνεύσει. Μάταια προσπαθούσε να πρωτανεύσει μέσα της η λογική. Ότι κάποια εξήγηση θα υπήρχε, δεν μπορεί, αν τον ξυπνούσε, αν τον ρωτούσε... Όχι, όχι! Έπρεπε να φύγει από εκεί μέσα αμέσως! Ντύθηκε βιαστικά μέσα στο σκοτάδι κι έφυγε ακροπατώντας. Έκλεισε πίσω της την πόρτα με δάκρυα στα μάτια κι ούτε που κατάλαβε πως το μπλε μαντήλι της είχε λυθεί κι είχε απομείνει πεσμένο πάνω στα ξερά χόρτα...

4_ Η παρεξήγηση_

[της Κατερίνας Βαλσαμίδη]

ΕΙΧΕ ΗΔΗ ΕΗΜΕΡΩΣΕΙ ΚΙ Ο ΗΛΙΟΣ ΕΝΟΧΛΗΣΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥ ΣΤΕΛΙΟΥ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΙΣ μισάνοιχτες γρίλιες.

Τεντώθηκε όπως τα μωρά που δεν έχουν καμία έννοια. Με κλειστά ακόμη μάτια μύρισε τη μυρωδιά της στα σεντόνια κι άπλωσε το χέρι να την χαϊδέψει. Όλα του φαινόταν σαν ένα όμορφο όνειρο και με ένα χαμόγελο άνοιξε τα μάτια καθώς έψαχνε να αγγίξει το βελούδινο δέρμα της. Πολύ γρήγορα συνειδητοποίησε πως εκείνη έλειπε...

«Δε μπορεί να ήταν όνειρο», αναφώνησε με μια χροιά λύπης αλλά και ανησυχίας μαζί.

Σηκώθηκε απότομα από το κρεβάτι αφήνοντας πίσω του τη ξεγνοιασιά που μέχρι εκείνη τη στιγμή αισθανόταν, φόρεσε το παντελόνι του και άνοιξε την πόρτα. Ίσως να την προλάβαινε στην αυλή.

Είχε χρόνια να αισθανθεί άνετος, απελευθερωμένος και ναι, ενθουσιασμένος με κάποια κοπέλα. Για πρώτη φορά μετά από εκείνο το καταραμένο και φρικτό ατύχημα που του κατέστρεψε τη ζωή, είχε νιώσει κάτι να σκιρτάει μέσα του. Δεν μπορούσε να το εξηγήσει όμως αυτή ήταν κάτι το διαφορετικό. Είχε αισθανθεί πως δεν έμοιαζε με καμιά άλλη, ίσως μόνο σε εκείνη...

Τώρα όμως ήταν μάταιο να τα σκέφτεται όλα αυτά. Προφανώς η Βάσια το μετάνιωσε, δεν φαινόταν εξάλλου από τις κοπέλες της μιας νύχτας και μπορεί να πανικοβλήθηκε και να έφυγε. Δεν είχαν προλάβει καν να ανταλλάξουν τηλέφωνα. Πανικοβλήθηκε κι αυτός τώρα!

«Πώς θα την βρω;», σκέφτηκε... «Να την αγκαλιάσω για άλλη μια φορά. Να μυρίσω αυτή τη μυρωδιά βανίλιας του δέρματος της και να της χαϊδέψω τα μαλλιά. Να της πω, πως δεν τελειώσαμε εδώ αλλά τώρα αρχίζουμε»..

Κάθισε στο κρεβάτι κι ακούμπησε τους αγκώνες στους μηρούς του, σκύβοντας και κρατώντας το κεφάλι του. Τις σκέψεις του διέκοψε κάτι που γυάλιζε επάνω στη φλοκάτη δίπλα στο κρεβάτι. Έσκυψε κι έπιασε τη βέρα του. Τώρα μπερδεύτηκε περισσότερο. Τι δουλειά είχε η βέρα στο πάτωμα;

Σιγά - σιγά έδεσαν τα γεγονότα στο μυαλό του. Κατάλαβε... Αυτό ήταν. Η Βάσια βρήκε τη βέρα και νόμιζε...

«Ω, Θεέ μου! Γιατί; Γιατί;».

Τώρα έπρεπε απαραίτητως να την βρει! Να της εξηγήσει πως η χθεσινή νύχτα δεν ήταν ένα ψέμα. Εννοούσε όλα τα τρυφερά λόγια που της ψιθύριζε στο αυτί όταν οι δυο τους χάνονταν μέσα στον έρωτα τη παραζάλη και τα ζεστά κορμιά τους γίνονταν ένα. Να της μιλήσει για εκείνον. Είχε τόση ανάγκη να ανοιχτεί σε κάποιον άνθρωπο, να καταθέσει την ψυχή του και να αφεθεί επιτέλους κι η Βάσια μπορούσε να γίνει αυτός ο άνθρωπος!

Για χρόνια ολόκληρα δεν είχε μιλήσει σε κανέναν. Σε κανέναν για τη γυναίκα που λάτρευε κι έγινε ο ίδιος η αιτία να την χάσει για πάντα. Κανένας ποτέ δεν έμαθε για την απόπειρα αυτοκτονίας που έκανε μετά και τον έσωσε την τελευταία στιγμή ο πατέρας του. Ένας πατέρας πρότυπο. Τον μεγάλωσε, τον σπούδασε, δούλεψε σε δυο δουλειές για να μη τους λείψει τίποτα και να μπορεί να πληρώνει τα φάρμακα και τις νοσηλείες της μητέρας του. Τώρα αξίζει κάθε δική του προσπάθεια ώστε να έχει τη φροντίδα και το τέλος που του πρέπει. Ήθελε τόσα πολλά να της πει κι επιτέλους να τα μοιραστεί για να γαληνέψει η ψυχούλα του.

Είχε περάσει ένας μήνας που ξημεροβραδιαζόταν μάταια στο καφενείο του κυρ Μιχάλη, ρωτώντας δεξιά και αριστερά για εκείνη και κρατώντας αντί για τα καλάθια του, το μπλε της μαντήλι. Δεν ήξερε που αλλού να πάει να την βρει. Κανείς δεν ήξερε.

«Έλα παλικάρι μου, κερασμένο το γλυκάκι από μένα, να πάνε τα φαρμάκια κάτω»..

«Να 'σαι καλά κυρ Μιχάλη μου, δε κατεβαίνει τίποτα»..

«Φάε κάτι βρε παιδί μου, μισός έχεις μείνει»..

«Αν τη δεις θα της πεις πως την ψάχνω;».

«Πάλι τα ίδια θα λέμε βρε Στέλιο μου; Εννοείται πως θα της μιλήσω αμέσως μόλις την δω αλλά δεν έχει φανεί καθόλου βρε παιδί μου και δε μου μιλάς κιόλα να καταλάβω τι της έκανες της κοπέλας και εξαφανίστηκε».

«Να της πεις πως είναι μεγάλη ανάγκη να της μιλήσω. Μεγάλη! Ναι;»

«Ναι παιδί μου, άντε σύρε να πουλήσεις τίποτα γιατί τον τελευταίο καιρό τα 'χεις φορτώσει στο κόκορα κι οι ανάγκες τρέχουν».

Η Βάσια έσφιγγε τα δόντια και κρατιόταν με το ζόρι να μη βγει έξω ενώ δυο δάκρυα έπεσαν σαν κορόμηλα από τα μάτια της. Δεν ήξερε αν ήθελε να τον λιντσάρει, να τον χαστουκίσει ή να πέσει στην αγκαλιά του και να τον φιλήσει με όλη της τη ψυχή.

Είχε φτάσει νωρίτερα στο καφενείο, όχι για να τον δει, το αντίθετο. Ήθελε να μιλήσει στον κυρ Μιχάλη, να ρωτήσει για εκείνον στα κρυφά και να φύγει γρήγορα μην τυχόν και τον πετύχει. Έπειτα από ένα μήνα γοερού κλάματος κι άρνησης, έφτασε με πρησμένο, κατακόκκινο πρόσωπο και χτικιασμένο κορμί στο καφενείο.

«Παναγιά μου το φάντασμα! Μαύρα μάτια κάναμε βρε Βάσια μου, καλέ πως έχεις γίνει έτσι, τι συμβαίνει; Σε ψάχνει ο Στέλιος, εκείνο το αγόρι με τα φιστίκια, το ξέρεις;»

«Σοσσο! Είναι εδώ;»

Είχε περιέργεια κι αγωνία να μάθει τι κάνει έστω κι από μακριά. Να μάθει περισσότερες λεπτομέρειες για εκείνον και ποιος τελικά ήταν. Παρόλο που πληγώθηκε πολύ, κάτι μέσα της επέμενε πως ο Στέλιος είναι αυτό που φαίνεται, αληθινός και στοργικός. Δεν μπορούσε να πιστέψει πως κι αυτός είναι άλλος ένας ψεύτης. Το ένστικτο της ήταν πολύ δυνατό.

Κρύφτηκε πίσω από το πάγκο της κυρά Μαρίας την τελευταία στιγμή πριν μπει εκείνος στο μαγαζί.

«Αυτή τη φορά του είπα ψέματα του παλικαριού και δεν ξέρω τι έχει συμβεί μεταξύ σας αλλά Βάσια μου, ο Στέλιος είναι καλό παιδί και βασανισμένο. Έχει περάσει πολλά και παρόλα αυτά μένει αγωνιστής και βοηθάει τους πάντες».

Η Βάσια έμενε να τον ακούει, κοιτάζοντας τη σκακιέρα στο πάτωμα.

«Καλέ πείτε μου τι συμβαίνει. Θα σκάσω! Ένα μήνα αυτός ξημεροβραδιάζεται εδώ για να σε βρει, το ξέρεις; Μου ζητά το τηλέφωνό σου, να το δώσω; Βάσια με ακούς;»

Ήταν βυθισμένη στις σκέψεις της κι ήδη μέσα της άρχιζε να παίρνει τις αποφάσεις της.

Για άλλη μια φορά η τύχη της ήταν να μπλέξει με κάποιον που την κορόιδεψε.

«Ξέρεις... Είχε μια γυναίκα...»

«ΕΙΧΕ;», ρώτησε η Βάσια και τον κοίταξε με τα μάτια της να αστράφτουν από χαρά και περιέργεια. Πότε είχε; Τώρα δηλαδή δεν έχει;»

«Ναι είχε... Πάει καιρός... Έγινε ένα ατύχημα... Περίμεναν κι ένα παιδί...
Άστα να πάνε στο διάκο! Μη τα ρωτάς!»

5_ Χάθηκαν όλα;_

[της Έλενας Λουκοπούλου]

ΥΟ ΜΠΟΥΚΑΛΙΑ ΚΡΑΣΙ. ΑΥΤΗ ΗΤΑΝ Η ΑΙΤΙΑ ΠΟΥ ΧΑΘΗΚΕ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙ ΣΕ ΜΙΑ ΣΤΙΓΜΗ ΒΑΣΙΑ ΜΟΥ!».

«Τι λες κυρ Μιχάλη;»

«Όπως το ακούς. Δύο μπουκάλια κρασί! Είχαν πάει ο Στέλιος με το παιδί του και την γυναίκα του, που ήταν έγκυος, στην γιορτή του κουμπάρου του. Ο Στέλιος δεν ήθελε, γιατί φοβόταν ότι θα την κούραζε όλη αυτή η φασαρία, αλλά η γυναίκα του, Μαρίνα την έλεγαν, επέμενε να πάνε γιατί πολύ είχε κλειστεί μέσα λόγω της περιέργης και δύσκολης εγκυμοσύνης της. Ήταν τόσο ερωτευμένο και ταιριαστό ζευγάρι που όλοι τους χάζευαν. Ο ένας συμπλήρωνε τον άλλο απόλυτα, πράγμα σπάνιο Βάσια μου. Κάποια στιγμή λοιπόν ενώ διασκεδάζαν, ο Στέλιος κατάλαβε ότι η γυναίκα του κουράστηκε και την πήρε να φύγουν. Την ίδια ώρα έφευγε κι ένας ξάδερφος του Στέλιου με το δικό του αυτοκίνητο. «Μην οδηγήσεις», του λέει ο Στέλιος, «έχεις πει πολύ». «Έλα μωρέ μια χαρά είμαι άλλες φορές έχω πει περισσότερο μην φοβάσαι».. «Εντάξει έλα από πίσω μου όμως να σε προσέχω».

Ξεκίνησαν λοιπόν μαζί. Κάποια στιγμή, επειδή ο Στέλιος πήγαινε σιγά ο ξάδερφός του προσπάθησε να τον προσπεράσει και εκείνη την ώρα ερχόταν από την άλλη μεριά ένα φορτηγό. Έχασαν όλοι τον έλεγχο, ένα λεπτό και δύο μπουκάλια κρασί για να γίνουν όλα ένα μάτσο σίδερα κι ο Στέλιος που ήταν ο μόνος που είχε επιζήσει, να προσπαθεί να συνεφέρει την γυναίκα του και να μην αφήνει να την πάρουν οι άνθρωποι του ασθενοφόρου. Δεν ξέρω ούτε κι εγώ πόσο γέρασε μέσα σε μία μέρα, πόσα χρόνια του έφυγαν σε ένα λεπτό, πόσες φορές

προσπαθήσαμε να τον σώσουμε από την αυτοκτονία όλοι, συγγενείς και φίλοι. Δεν ξέρω πως έζησε, ακόμα απορώ να σου πω την αλήθεια, τι τον κράτησε.

Κάποια στιγμή που τον ρώτησα μετά από πάρα πολύ καιρό, μου είπε:

«Με κράτησε εκείνη. Μου είπε να συνεχίσω γιατί δεν την αφήνω να ησυχάσει κυρ Μιχάλη και δεν μπορούσα να κάνω αλλιώς. Για την Μαρίνα μου!».

Όμως δεν ήταν ποτέ ο Στέλιος που ξέραμε, δεν ξαναχαμογέλασε ποτέ, δεν έβγαινε από το σπίτι παρά μόνο για την δουλειά του, δεν είχε παρέες, δεν ήθελε κανέναν μόνο εδώ ερχόταν για να πει έναν καφέ μαζί μου και μετά πάλι στο σπίτι του.

Η μόνη μέρα που τον είδα να χαμογελάει ήταν την μέρα που σε γνώρισε και χάρηκα πάρα πολύ.

Όμως μετά πάλι τα ίδια, να έρχεται κάθε μέρα να ρωτάει για σένα και το βλέμμα του με την ίδια σκοτεινιά που είχε όταν έχασε την γυναίκα του. Ένα χρώμα αλλόκοτο παιδάκι μου έπαιρναν τα μάτια του στον μεγάλο πόνο, σαν να μην ήταν ανθρώπινο. Πόσο με ταραζε αυτό το χρώμα. Με πιάνει ρίγος μόνο που το σκέφτομαι. Απόκοσμο, σκούρο σαν να ήθελαν τα μάτια του να φυλακίσουν τον πόνο όλου του κόσμου!».

Ο κυρ Μιχάλης τόση ώρα που έλεγε όλα αυτά στην Βάσια, συνεπαρμένος και χαμένος στις σκέψεις του, δεν είχε καταλάβει ότι η Βάσια είχε ασπρίσει ολόκληρη και με το ζόρι της έβγαινε η ανάσα.

«Είσαι καλά κορίτσι μου;»

«Κυρ Μιχάλη πρέπει να τον βρω, δεν μπορώ να ζήσω χωρίς εκείνον, πρέπει να του εξηγήσω, να του ζητήσω συγνώμη, να τον παρακαλέσω να με συγχωρέσει, πες μου σε παρακαλώ που μπορώ να τον βρω!»

«Μην ανησυχείς κορίτσι μου ηρέμησε θα τον βρούμε, κάθε μέρα έρχεται από εδώ».

«Δεν μπορώ να περιμένω, πρέπει να τον βρω τώρα. Τώρα κυρ Μιχάλη!»

«Εδώ πιο κάτω μένει Βάσια μου, στην οδό Ναυαρίνου 23. Πήγαινε μπορεί να είναι εκεί»..

Δεν πρόλαβε να τελειώσει την φράση του κι η Βάσια άρχισε να τρέχει. Έτρεξε με όλη της την δύναμη κλαίγοντας, τρέμοντας, ελπίζοντας!

Όταν έφτασε στην πόρτα του άρχισε να χτυπάει με μανία τα κουδούνια και την πόρτα!

Χτυπούσε για δέκα λεπτά αλλά μάταια. Κανείς δεν της άνοιξε.

Γονάτισε στο πλατόσκαλο, έβαλε τα χέρια στο κεφάλι της και ξαφνικά μέσα στο κλάμα της και στην απελπισία της άκουσε μια φωνή.

«Βάσια!»

Έτρεξε στην αγκαλιά του, έκλαιγε και τον φίλαγε, ώσπου δεν άντεξε άλλο και λιποθύμησε στα χέρια του.

6_ Η συμφιλίωση_

[της Κικής Κωνσταντίνου]

ΜΙΑ ΗΛΙΑΧΤΙΔΑ ΦΩΤΟΣ, ΠΟΥ ΘΡΑΣΥΔΕΙΛΑ ΕΙΣΕΒΑΛΛΕ ΣΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ, ΕΝΟΧΛΗΣΕ ΤΟ πρόσωπό της.

Γύρισε πλευρό σε μια προσπάθεια να αποφύγει το ζεστό μα ενοχλητικό της χάδι αλλά η απουσία του νεαρού άντρα από το πλάι της, την έκανε να πεταχτεί επάνω ανήσυχη. Τυλίχθηκε πρόχειρα με το σεντόνι και κοίταξε τριγύρω ερευνώντας εξονυχιστικά το χώρο.

Την τελευταία φορά που είχε κοιμηθεί εκεί, έφυγε τόσο ξαφνικά που δεν είχε προσέξει καν το δωμάτιο που βρισκόταν.

Θυμήθηκε τον τρόμο και την απογοήτευση που ένοιωσε κρατώντας τη βέρα του Στέλιου στο χέρι της και ένοιωσε ντροπή που πίστεψε πως την είχε κοροϊδέψει τόσο άνανδρα ο συγκεκριμένος.

Έπρεπε να τον αφήσει να της εξηγήσει κι εκείνη τι έκανε; Τον άφησε και πάλι μόνο. Δίχως εξηγήσεις, δίχως γιατί, σε ένα λεπτό τον άφησε και πάλι μόνο. Όπως ακριβώς κι η Μαρίνα. Η γυναίκα που αγάπησε κι η γυναίκα που πιθανόν ερωτεύτηκε μετά από καιρό, τον άφησαν και πάλι μόνο, μέσα σε λίγα μόλις λεπτά.

«Πόσο πρέπει να τον πόνεσα», συλλογίστηκε και στο πρόσωπό της χαράχθηκε η θλίψη. «Μα πού είναι;», σκέφτηκε κι οι γυμνές πατούσες της την οδήγησαν σε ένα χώρο που έμοιαζε με μικρό σαλόνι.

Εκεί υπήρχε ένα ξύλινο σκαλιστό έπιπλο που δε μπορούσε να καταλάβει ακριβώς που χρησίμευε, όμως κάτι επάνω του την μαγνήτισε. Υπήρχε μια κορνίζα.

Μια κορνίζα άδεια. Δίχως να το πολυσκεφτεί, άφησε τα χέρια της να την αγγίξουν και να τη σηκώσουν ψηλά. Με μηχανικές κινήσεις την έφερε κοντά στο πρόσωπό της. Η κορνίζα μαρτυρούσε πως κάποτε δεν ήταν άδεια. Μελαγχόλησε όταν σκέφτηκε πως κάποτε την κενή αυτή θέση, στόλιζε μια όμορφη οικογενειακή στιγμή!

«Μπορείς να την αφήσεις κάτω σε παρακαλώ;» ακούστηκε κάπως σκληρή η φωνή του Στέλιου και με γοργές κινήσεις η κορνίζα επέστρεψε στη θέση της.

«Με συγχωρείς... Ξύπνησα, δεν ήσουν στο δωμάτιο και σκέφτηκα...», ακούστηκε η τρεμάμενη φωνή της Βάσιας και το σώμα της μαρτυρούσε πως ένοιωθε άβολα.

«Είχα πάει να ψωνίσω από το φούρνο διάφορα πράγματα για πρωινό. Σκέφτηκα πως θα πεινάς μετά τη χθεσινή νύχτα και...».

Η γλυκιά φωνή που είχε γνωρίσει ακούστηκε και πάλι κάνοντάς τη να χαμογελάσει τρυφερά.

«Σ' ευχαριστώ!», αποκρίθηκε και τον πλησίασε διακριτικά.

Εκείνος της χαμογέλασε και την τράβηξε στην αγκαλιά του. Φιλήθηκαν κι αυτοκόλλητοι καθώς ήταν οδηγήθηκαν στην κουζίνα.

Εργένικη αλλά όμορφη και καθαρή, σκέφτηκε καθώς την κοιτούσε σπιθαμή προς σπιθαμή.

«Τι τρως για πρωινό;», την ρώτησε χαμογελώντας.

«Αν πεινάω πολύ, τα πάντα!», απάντησε με έναν αστείο μορφασμό.

«Και τώρα πεινάς πολύ;», ανταπάντησε με πλατύ χαμόγελο.

«Σαν λύκος!»

«Για να δούμε τι μπορούμε να κάνουμε γι' αυτό», αποφάνθηκε βγάζοντας από τις σακούλες διάφορα σνακ και το πρόσωπό του έλαμψε.

Τη λάμψη αυτή ανταπέδωσε και το πρόσωπο της γυναίκας. Το δωμάτιο φωτίστηκε κι οι υποσχέσεις πήραν φωτιά.

«Έσκασα!», αποκρίθηκε η Βάσια τρώγοντας ένα ακόμη κουλούρι καρότου.

«Το πρωινό είναι το πιο σημαντικό γεύμα της ημέρας. Κι εσύ το χρειάζεσαι!», τόνισε δυναμικά.

«Μπα, γιατί το χρειάζομαι;», παραξενεύτηκε.

«Είσαι κάπως χλωμή», υπέδειξε με το χέρι του.

«Θα φταιει το χθεσινό βράδυ», απάντησε κλείνοντας συνωμοτικά το μάτι.

«Μην αστειεύεσαι! Με παραξένευσε το γεγονός που λιποθύμησες στην αγκαλιά μου», σχεδόν τη μάλωσε με το βλέμμα.

«Τι σχέση έχει αυτό; Ήταν λόγω πίεσης, θλίψης και άγχους. Είμαι μια χαρά, δεν έχω κάτι», συνέχισε προσπαθώντας να καταλάβει για ποιό λόγο έκαναν αυτή τη συζήτηση.

«Είμαι υπερπροστατευτικός με τους ανθρώπους», ψέλλισε αμήχανα. «Θέλω να πω πάντα ήμουν αλλά από τότε που έχασα την γυναίκα και το παιδί μου προσπαθώ να προστατεύω περισσότερο όσους ανθρώπους αγαπώ και νοιάζομαι», συνέχισε με τρόπο που μαρτυρούσε δυσκολία και πόνο.

«Άκουσε, ξέρω τι έγινε, θα ήθελα βέβαια κάποια στιγμή να μάθω τα πάντα από σένα αλλά ξέρω πως αυτή τη στιγμή δεν είναι τώρα. Ότι έγινε - έγινε, το παρελθόν δεν αλλάζει, το παρόν είναι εδώ και σε καλεί να το ζήσεις. Τι λες, θέλεις να το ζήσουμε παρέα;»

Το χαμόγελο της κοπέλας έδωσε πνοή σε όλο το δωμάτιο και η ζεστή χροιά της ζέστανε το κρύο που επικρατούσε στην ψυχή του Στέλιου.

«Ναι θέλω!» Απάντησε τρυφερά κι η αγάπη άνθισε σαν τα πρόωρα φύλλα μιας αμυγδαλιάς...

7_ Το πεπρωμένο_

[της Χριστίνας Αντωνίου]

Η ΤΑΝ ΧΑΡΟΥΜΕΝΗ. ΓΙΑ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΠΟΛΥ ΚΑΙΡΟ ΗΤΑΝ ΞΑΝΑ ΧΑΡΟΥΜΕΝΗ. Μόλις είχε φύγει από το σπίτι του Στέλιου, έπειτα από τρεις μέρες έπρεπε επιτέλους να πάει και λίγο σπίτι της. Πάνω της είχε ακόμα την χαρακτηριστική μυρωδιά του. Ήταν σίγουρη ότι θα την αναγνώριζε όπου κι αν βρισκόταν. Λάτρευε τον τρόπο που μύριζε.

Σταμάτησε στο φανάρι και περίμενε να ανάψει πράσινο για να περάσει απέναντι, όταν ξαφνικά ένιωσε ξανά εκείνη την ζάλη. Πιάστηκε από την κολόνα δίπλα της και ανάσανε βαθιά. Αυτές οι ζαλάδες είχαν γίνει όλο και πιο έντονες τελευταία. «Ίσως έχει δίκιο ο Στέλιος, πρέπει να πάω να κάνω εξετάσεις. Ο αιματοκρίτης μου θα είναι στα πατώματα», σκέφτηκε.

Ήταν και εκείνο το λιποθυμικό επεισόδιο που την είχε θορυβήσει. «Αύριο το πρωί θα πάω για εξετάσεις», αποφάσισε και μπήκε στο κατάστημα που από καιρό είχε προσέξει ένα φόρεμα στην βιτρίνα. Σήμερα θα βγαίνανε μαζί για πρώτη φορά. Ήταν περίεργο το πόσο ανάποδα τα είχαν κάνει όλα. Είχαν κοιμηθεί μαζί, είχαν τσακωθεί κι ακόμα δεν είχαν βγει ένα πρώτο ραντεβού.

Είχε αρχίσει από νωρίς να ετοιμάζεται για το βράδυ. Δεν ήξερε που θα πηγαίνανε, ήταν έκπληξη της είχε πει. Εκείνη είχε φορέσει το καινούριο της πράσινο φόρεμα κι είχε αφήσει τα μαλλιά της λυτά πάνω στους ώμους.

Στις 21:00 ακριβώς άκουσε το κουδούνι της εξώπορτας. «Κατεβαίνω», φώναξε στο θυροτηλέφωνο ενώ έκλεινε κιόλας πίσω της την πόρτα. Ήταν έτοιμη από ώρα, είχε άγχος λες και ήταν 16 χρονών κι έβγαине πρώτο ραντεβού. Κοιτάχτηκε για

τελευταία φορά στον καθρέφτη του ασανσέρ και γέλασε με τον εαυτό της. «Γιατί έχεις άγχος βρε χαζή; Σε έχει ξαναδει», θύμισε στον εαυτό της.

Στην αυλή του σπιτιού την περίμενε ο Στέλιος. Με το που την είδε σάστισε, τόσες μέρες την είχε συνηθίσει πιο απλή και ξαφνικά είδε μπροστά του μια άλλη Βάσια.

«Είσαι πολύ όμορφη», της ψιθύρισε στο αυτί και της έδωσε ένα φιλί στο μάγουλο.

«Μόνο στο μάγουλο;», του είπε εκείνη κοιτάζοντας τον πονηρά.

«Πρώτο ραντεβού. Μην με πεις και λιγούρη».

«Πού θα πάμε;», τον ρώτησε.

«Είπαμε, έκπληξη», της απάντησε εκείνος. «Ελπίζω να μη σε πειράζει να περπατήσουμε, δεν είναι μακριά άλλωστε».

Η Βάσια κοίταξε με μια μικρή απογοήτευση τα ψηλά της τακούνια κι απάντησε, «Όχι, έτσι κι αλλιώς είναι μια υπέροχη βραδιά απόψε».

Μετά από μια σύντομη διαδρομή έφτασαν σε μια γνώριμη γειτονιά. Η Βάσια ήταν πια σχεδόν σίγουρη ότι κατευθύνονταν προς το καφενείο του κυρ Μιχάλη αλλά δεν ήταν αυτό που την απασχολούσε. Ο Στέλιος είχε αρχίσει να φέρεται πολύ περίεργα. Όταν έφτασαν έξω από την πόρτα του καφενείου, σταμάτησε και με συνωμοτικές κινήσεις της έκανε νόημα να κάνει ησυχία.

«Τι γίνεται; Τι κάνουμε εδώ;», τον ρώτησε χωρίς να καταλαβαίνει τίποτα.

«Θα παραβιάσουμε το μαγαζί του κυρ Μιχάλη. Έχε μου εμπιστοσύνη» της είπε κι έβγαλε από την τσέπη του μια αρμαθιά κλειδιά.

Η Βάσια κοίταξε ανήσυχη δεξιά, αριστερά. «Τι κάνω», σκέφτηκε. «Που έχω μπλέξει; Κι εάν είναι τρελός; Κι εάν είναι εγκληματίας;». Κρύος ιδρώτας είχε αρχίσει να την λούζει και πάνω που ήταν έτοιμη να το βάλει στα πόδια, ο Στέλιος

άνοιξε την πόρτα στο καφεενεδάκι. Μια γλυκιά μουσική ξεχύθηκε από μέσα. Πάνω στο ασπρόμαυρο πάτωμα ήταν σκόρπια δεκάδες αναμμένα κεριά και στο κέντρο ένα μοναδικό τραπέζι περίμενε τους ξεχωριστούς του καλεσμένους. Η Βάσια έμεινε άφωνη.

«Πότε τα έκανες όλα αυτά;», αναρωτήθηκε.

«Ουφ ευτυχώς, δεν έπιασε φωτιά δε λες! Το είχα ένα άγχος. Ευτυχώς ο κυρ Μιχάλης έχει καλή ασφάλεια πυρός» της είπε γελώντας και την σήκωσε στον αέρα. «Ήθελα στο πρώτο μας ραντεβού να έρθουμε εδώ. Εδώ που σε γνώρισα», της είπε και την φίλησε με πάθος.

Είχε περάσει σχεδόν μια εβδομάδα από εκείνο το βράδυ στο καφενείο. Μια εβδομάδα που κύλησε σαν όνειρο. Με τους δυο τους να κάνουν βόλτες, να βλέπουν ταινίες και να μιλάνε. Ποτέ στη ζωή της δεν πίστευε ότι θα έβρισκε κάποιον με το οποίο θα είχε τόσα θέματα να συζητάει. Ποτέ δεν πίστευε ότι θα έβρισκε κάποιον που θα την έκανε να γελάει τόσο συχνά. Ότι θα γινόταν χαρούμενη απλά και μόνο μαγειρεύοντας σε κάποιον.

Εκείνη την μέρα ήταν ήδη μεσημέρι κι η Βάσια μαγείρευε στο σπίτι του Στέλιου. Από τότε που τα ξαναβρήκανε δεν θυμάται να είχε κοιμηθεί κάποιο βράδυ σπίτι της. Είχε μόλις βάλει το γιουβέτσι στο φούρνο όταν χτύπησε το κινητό της.

«Ναι, παρακαλώ η κυρία Νικολάου;», τη ρώτησε μια ευγενική φωνή στο τηλέφωνο. «Η ίδια», απάντησε.

«Σας τηλεφωνούμε από το μικροβιολογικό κέντρο που κάνατε τις εξετάσεις πριν λίγες μέρες. Φαίνεται ότι κάτι δεν πήγε καλά στις εξετάσεις σας. Θα μπορούσατε να έρθετε να κάνετε μια επαναληπτική εξέταση; Μην ανησυχείτε δεν είναι τίποτα», άκουσε να της λέει η φωνή στην άλλη άκρη της γραμμής αλλά αντί να την καθησυχάσει την ανησύχησε περισσότερο.

«Μπορείτε να μου πείτε τι συμβαίνει;» την ρώτησε επίμονα η Βάσια.

«Τίποτα σοβαρό. Ελάτε όμως από εδώ αύριο κιόλας. Κάποιο πρόβλημα με τα λευκά σας», της είπε και της έκλεισε το τηλέφωνο.

Δεν είχε προλάβει να κατανοήσει καλά - καλά τι της είχανε πει μόλις στο τηλέφωνο όταν άνοιξε η πόρτα και μπήκε στο σπίτι ο Στέλιος. Έτσι όπως την είδε χλωμή ανησύχησε.

«Είσαι καλά;», τη ρώτησε.

Η Βάσια ετοιμάστηκε να του πει τα πάντα, για το τηλεφώνημα, για τις εξετάσεις, για όλα, αλλά εκείνη την ώρα το μάτι της έπεσε σε μια φωτογραφία που είχαν βγάλει οι δυο τους πριν δυο μέρες. Φαινόταν τόσο χαρούμενοι και οι δύο. Αμέσως μετά το μάτι της έπεσε στην άδεια κορνίζα πάνω στο ξύλινο σκαλιστό έπιπλο.

«Ναι, μια χαρά. Απλά δεν πέτυχα το φαγητό και στεναχωρήθηκα», του απάντησε κι αμέσως του χαμογέλασε.

Τις επόμενες μέρες ο Στέλιος τις πέρναγε στη δουλειά κι η Βάσια στην πολυκλινική κάνοντας εξετάσεις. Ακόμα δεν του είχε πει τίποτα. Ήθελε πρώτα να το σιγουρέψει. Δεν ήθελε να τον ανησυχήσει χωρίς λόγο. Εκείνο το πρωί αυτός έφυγε όπως πάντα και την φίλησε απαλά στο μάγουλο για να μην την ξυπνήσει. Ένα λεπτό μετά σηκώθηκε και εκείνη.

Σήμερα ήταν η μεγάλη μέρα. Θα έπαιρνε τα αποτελέσματα των εξετάσεων και θα ήξερε επιτέλους τι είχε ακριβώς. Το ραντεβού ήταν στις 10 με το γιατρό αλλά δεν άντεχε να περιμένει. Ντύθηκε γρήγορα, φόρεσε για γούρι το μπλε φουλάρι που φορούσε την ημέρα που γνώρισε τον Στέλιο και πήγε στην πολυκλινική. Δεν περίμενε πολύ στην κρύα αίθουσα αναμονής όταν η γραμματέας φώναξε το όνομα της.

«Ο γιατρός σας περιμένει, περάστε».

Μπήκε με ασταθή βήματα στο ιατρείο και κάθισε σε μια καρέκλα.

«Έχετε έρθει μόνη;», τη ρώτησε κι εκείνη του έγνεψε καταφατικά. «Δυστυχώς τα αποτελέσματα δεν είναι καλά. Είναι αυτό που φοβόμασταν από την αρχή. Οξεία λεμφοβλαστική λευχαιμία. Πρέπει να αρχίσουμε χημειοθεραπεία άμεσα. Έχουμε αργήσει.

Μ' ακούτε;».

Βγήκε σαν υπνωτισμένη στον δρόμο. Λευχαιμία, χημειοθεραπείες, ποσοστά επιβίωσης, φάρμακα, μέθοδοι θεραπείας όλα ήταν ανάκατα μέσα στο μυαλό της. Τα άκουσε όλα αυτά ή μήπως τα φαντάστηκε; Άκουσε στα αλήθεια ότι δεν έχουν πολύ χρόνο; Όχι, δε μπορεί. Απλά αγχώθηκε και το μυαλό της άκουγε άλλα από αυτά που της είπε. Αύριο θα πήγαινε μαζί με τον Στέλιο στο γιατρό. Αυτός δεν μπορεί, θα τα καταλάβαινε καλύτερα.

Κάθισε σε ένα παγκάκι. Που βρισκόταν; Ούτε που ήξερε πόση ώρα είχε περπατήσει. Ξαφνικά ένας ήχος την έκανε να πεταχτεί από τη θέση της. Το κινητό της. Χτυπούσε το κινητό της. Ήταν ο Στέλιος. Μα φυσικά, θα είχε γυρίσει σπίτι δεν θα την είχε βρει εκεί κι ανησούχησε. Έμεινε να κοιτάει την οθόνη με το όνομα του χωρίς να κάνει κάποια κίνηση να το σηκώσει μέχρι που αυτό σώπασε. Ξαφνικά τον σκέφτηκε μόνο του στο σπίτι. Μόνο του δίπλα στην άδεια κορνίζα. Το κινητό της χτύπησε ξανά αλλά πλέον το είχε πάρει απόφαση.

«Δεν ήμασταν τυχεροί Στέλιο», ψιθύρισε. Το χέρι της κινήθηκε αποφασιστικά και πάτησε το πλήκτρο της απόρριψης.

Η κλήση σας τερματίστηκε, αναγράφτηκε στην οθόνη του κινητού.

8_ Η λύτρωση_

[της Κλαύδιας Μάμαλη]

Ο ΣΤΕΛΙΟΣ ΠΑΡΑΞΕΝΕΥΤΗΚΕ. ΠΑΝΤΟΤΕ ΟΤΑΝ ΤΗΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥΣΕ, ΑΠΑΝΤΟΥΣΕ ΑΜΕΣΩΣ, ποτέ δεν είχε απορρίψει κλήση του. Ένοιωσε ένα αδιόρατο τοίμημα στην καρδιά, ένα περίεργο συναίσθημα, έναν ακαθόριστο φόβο που όμως έσπευσε να διώξει αμέσως.

«Μην αρχίζεις», μάλωσε τον εαυτό του. «Ίσως δεν το άκουσε, ίσως δεν μπορεί να μιλήσει τώρα»...

Δοκίμασε πάλι σε ένα τέταρτο, σε δέκα λεπτά, σε πέντε, οι κλήσεις πάλι έμειναν αναπάντητες κι ένας κόμπος ανέβηκε στο λαιμό του.

«Μην κάνεις σενάρια, ανόητε», σκέφτηκε προσπαθώντας να κατανικήσει το κύμα της αγωνίας που άρχισε να σαρώνει τις σκέψεις του.

Πήρε βιαστικά το δρόμο της επιστροφής στο σπίτι, δεν μπορούσε να δουλέψει, δεν μπορούσε να σκεφτεί τίποτα άλλο πέρα από τη Βάσια. Αν της είχε συμβεί κάτι, έπρεπε οπωσδήποτε να τη δει, να σιγουρευτεί ότι είναι καλά....

Περπατούσε γρήγορα, έτρεχε σχεδόν κι όρμησε στο σπίτι γεμάτος λαχτάρα και προσμονή, φώναξε το όνομά της, την αναζήτησε στο υπνοδωμάτιο, το μπάνιο, το καθιστικό, βγήκε στην πίσω αυλή, πουθενά..... Σιωπή και μοναξιά, το σπίτι τακτοποιημένο, το κρεβάτι στρωμένο, ο νεροχύτης καθαρός, η πετσέτα της στο μπάνιο μόνο, ελαφρά υγρή, κρατούσε κάτι από την αύρα της.... Την ξεκρέμασε και την ακούμπησε στο μάγουλό του, ανάσανε βαθιά προσπαθώντας να εισπνεύσει όσο περισσότερο μπορούσε, σφίγγοντάς την πάνω στο στήθος του, σαν να κρατούσε εκείνη.

Ρίχτηκε στον καναπέ και πήρε το τηλέφωνο, για μία ώρα σχεδόν, την καλούσε συνεχώς καπνίζοντας ασταμάτητα, μ' εκείνον τον κόμπο να του φράζει το λαιμό και το στομάχι του να πονάει σαν να είχε καταπιεί βελόνες και ξυράφια...

Δεν άντεξε περισσότερο στο άδειο σπίτι, προσπαθούσε να θυμηθεί αν του είχε πει ότι θα πήγαινε κάπου, ξανακοίταξε μήπως είχε αφήσει κάποιο σημείωμα, έλεγξε τα μηνύματα στο κινητό του, τίποτα... Βγήκε στη μικρή αυλή, στήριξε την πλάτη του στον κορμό της γαζίας και συνέχισε να την καλεί στο τηλέφωνο και να καπνίζει...

Τα μάτια του είχαν γεμίσει σκοτεινιά, μια βαθιά ρυτίδα είχε χαραχτεί ανάμεσα στα φρύδια του κι η απελπισμένη καρδιά του χτυπούσε ακατάστατα γεμάτη απόγνωση. Ξαφνικά άστραψε μέσα του μια αδιόρατη σπίθα ελπίδας και πήρε το δρόμο για το σπίτι της.

Κατέβηκε με τα πόδια τη Συγγρού σε χρόνο ρεκόρ κι έφτασε από την Πλάκα στη Ν. Σμύρνη, μόλις σε δεκαοκτώ λεπτά, χτύπησε το κουδούνι της γεμάτος ελπίδα και προσμονή, επίμονα, απελπισμένα... Τίποτα, καμία απάντηση. Κάθισε αποκαμωμένος στο μαρμάρινο σκαλοπάτι της σιδερένιας εξώθυρας και κράτησε το πρόσωπό του ανάμεσα στις παλάμες του...

Τα αναπάντητα ερωτήματα βομβαρδίζανε το μυαλό του, η στεναχώρια τού έσφιγγε την καρδιά, τη μηνίγγια του χτυπούσαν, το σάλιο του είχε στεγνώσει κι είχε μια πικρή στυφή γεύση στο στόμα. Η αγωνία τον είχε σχεδόν παραλύσει αλλά κατάφερε να σύρει τα βήματά στην απέναντι πολυκατοικία, διέσχισε το δρόμο, κάθισε στο πεζούλι του φράχτη που ήτανε πνιγμένος στα γιασεμιά, δίπλα σχεδόν στην καγκελόπορτα του κήπου.

Σήκωσε τα μάτια του απέναντι, στον τρίτο όροφο, τα στύλωσε με αγωνία στο μπαλκόνι του διαμερίσματος της, οι μπαλκονόπορτες κλειστές και τα ρολά κατεβασμένα, κανένα φως, αναστέναξε βαθιά και συνέχισε να της τηλεφωνεί και να γεμίζει το πεζοδρόμιο μισοκαπνισμένα αποτσίγαρα.

Η Βάσια σηκώθηκε από το παγκάκι και μπήκε στο πρώτο ταξί που βρέθηκε μπροστά της, στο Φάληρο είπε στον οδηγό, κοιτάζοντας αδιάφορα από το παράθυρο όσο το ταξί διέσχιζε τη Συγγρού, η κίνηση δεν ήτανε μεγάλη κι η γνώριμη διαδρομή της φάνηκε τόσο σύντομη... Το κινητό το είχε βάλει στη σίγαση και το είχε ρίξει στην τσάντα της. Είχε δει τις επαναλαμβανόμενες κλήσεις του Στέλιου, αλλά ήτανε αποφασισμένη να μην ενδώσει, με αφάνταστο πόνο και συντριβή, αλλά έτσι έκρινε ότι θα ήτανε πιο εύκολο για εκείνη, αγνοώντας με πείσμα μία ενοχλητική φωνή μέσα της που δεν έπαυε να της επαναλαμβάνει ότι ήτανε εγωίστρια και σκληρή.

Προτίμησε ν' αγκιστρωθεί με όλες της τις δυνάμεις στη σκέψη ότι το πρόβλημα ήτανε δικό της και μόνη της όφειλε να το αντιμετωπίσει. Το πώς, ήτανε άλλη ιστορία.

Κατέβηκε στο Τροκαντερό, εκεί πήγαινε συνήθως όταν ήθελε να ηρεμήσει, να σκεφτεί, να κλάψει... Προχώρησε στα γνώριμα βραχάκια, η μέρα ήτανε συννεφιασμένη κι ο ήλιος μια κρυβότανε και μια ξεπρόβαλλε από τα σύννεφα ενώ η θάλασσα είχε ελαφρύ κυματισμό που έσκαγε ήπια στα βράχια...

Κάθισε σ' εκείνον τον πλακουτσο βράχο, παλιό της γνώριμο, έβγαλε τα παπούτσια της, άπλωσε τα πόδια της και τα βύθισε στο κρύο αλμυρό νερό, επιδιώκοντας ενδόμυχα να παγώσουν οι σκέψεις της, ο πόνος της ψυχής της, ακόμη κι ο χρόνος...

Πίστευε πως τα δάκρυά της είχανε στερέψει, όμως εκείνα άρχισαν και πάλι να τρέχουν από τα μάτια της, να κατρακυλούν στα μάγουλά της και να σταλάζουν στην άκρη του βράχου καταλήγοντας να ενωθούν με τη θάλασσα...

Τι παράξενο, ένα τραγούδι ήρθε στο νου της, απρόσκλητο αλλά απόλυτα ταιριαστό με τα συναισθήματα και τις σκέψεις της, θάλασσα κι αλμυρό νερό, να σε ξεχάσω δεν μπορώ...

Την τελευταία φορά που είχε έρθει εδώ ήτανε τότε που είχε τελειώσει η ιστορία με τον Κώστα και τότε είχε κλάψει γοερά γεμάτη οργή και αγανάκτηση γιατί δεν είχε αντιληφθεί έγκαιρα πόσο ρηχός κι άχρηστος ήτανε, γιατί είχε σπαταλήσει τα αισθήματά της και το χρόνο της, γιατί είχε φανεί τόσο αφελής, τόσο εύπιστη. Τότε είχε φύγει ανακουφισμένη κι απελευθερωμένη από μια καταστροφική σχέση τώρα όμως είχε έρθει ν' ακουμπήσει τον πόνο της, την απόγνωση της για μια μοίρα πικρή κι αδυσώπητη που της στερούσε μαζί με την υγεία της κάθε προοπτική για ένα μέλλον με τον άνθρωπο που ήρθε στη ζωή της τόσο απρόοπτα γεμίζοντας το κενό της με υπέροχα συναισθήματα. Αλήθεια τόσο άτυχη λοιπόν, τόσο καταδικασμένη...

Πόσες ώρες έμεινε εκεί, δεν σκέφτηκε να υπολογίσει, δεν την ενδιέφερε και δεν κοίταξε ούτε μία φορά το ρολόι της, κάπνισε και το τελευταίο τσιγάρο που είχε το πακέτο της κι όταν ο ήλιος έγειρε στη δύση και χάθηκε στο βάθος του ορίζοντα βάζοντας τα σύννεφα μ' εκείνα τα υπέροχα χρυσοκόκκινα χρώματα, τράβηξε τα παγωμένα πόδια της από το νερό, φόρεσε τα παπούτσια της και βγήκε μουνδιασμένη στη λεωφόρο να πάρει ταξί.

Ανέβηκε σαν υπνωτισμένη τα σκαλιά και στάθηκε στο πλατύσκαλο μπροστά στην εξώθυρα προσπαθώντας να βρει τα κλειδιά στην τσάντα της. Τα μάτια της ήτανε θολά κι η καρδιά της βουτηγμένη στην απελπισία όταν αισθάνθηκε δύο μπράτσα να την αγκαλιάζουν από πίσω.

«Για το Θεό τι σου συμβαίνει... Τι έπαθες;», άκουσε την πνιχτή φωνή του βραχνή κι αλλοιωμένη από ένταση και πόνο. Γύρισε κι έκρυψε το πρόσωπό της στο στήθος του, ξεσπώντας σε αναφιλητά που τραντάζανε ολόκληρο το κορμί της κι εκείνος όμως δεν συγκρατήθηκε, άφησε ελεύθερα τα δάκρυα του να κυλήσουν πάνω στα μαλλιά της, σφιγγοντας την με δύναμη στο στήθος του.

Ο χρόνος σταμάτησε, εκεί μπροστά στην εξώπορτα της πολυκατοικίας υπήρχανε μόνο οι δυο τους, ακίνητοι, αγκαλιασμένοι και ξέπνοοι χωρίς να λένε κουβέντα, οι

καρδιές τους χτυπούσανε γοργά κι ακατάστατα ενώ το κιτρινωπό φως από τις λάμπες της εισόδου φώτιζε τα χλωμά μάγουλά τους που ήτανε αυλακωμένα από τα δάκρυα.

Ανεβήκανε στον τρίτο. Έξω από την πόρτα του διαμερίσματος ακουγότανε το τηλέφωνο που χτυπούσε επίμονα και διαπεραστικά. Η Βάσια δυσκολεύτηκε να ξεκλειδώσει, τα χέρια της τρέμανε και μια αδυναμία την είχε κυριεύσει. Μπήκανε στο χωλ, πρόλαβε και σωριάστηκε στο σκαμπό δίπλα στην κονσόλα με τον καθρέφτη, ένιωθε τα πόδια της να μην την κρατάνε, η τσάντα της έπεσε από τα χέρια και το περιεχόμενο κατρακύλησε στο πάτωμα, το τηλέφωνο εξακολουθούσε να χτυπάει. Μηχανικά σήκωσε το ακουστικό.

«Παρακαλώ;».. ψέλλισε αχνά,

«Κυρία Νικολάου, προσπαθώ να επικοινωνήσω μαζί σας από το μεσημέρι, δεν απαντούσε ούτε το κινητό ούτε το σταθερό σας τηλέφωνο, είναι πολύ σημαντικό κι ευτυχώς που απαντήσατε τώρα, γιατί αυτή θα ήτανε η τελευταία προσπάθειά μου γι' απόψε, έπρεπε να έχω σχολάσει πριν μία ώρα, τέλος πάντων με ακούτε;».

«Σας ακούω, παρακαλώ».., απάντησε ξέπνοα η Βάσια έχοντας τα μάτια της καρφωμένα στα μάτια του Στέλιου που γονατισμένος μπροστά της μάζευε τα πράγματά της από το πάτωμα έχοντας βυθίσει το σκοτεινό βασανισμένο βλέμμα του μέσα στο δικό της.

«Είμαι η κυρία Ζώη, η αιματολόγος. Μου έστειλαν ηλεκτρονικά τις εξετάσεις σας για να προγραμματιστεί θεραπευτικό σχήμα αλλά παρακαλώ διευκρινίστε μου κάτι, είστε η κυρία Βασιλική Νικολάου του Ευαγγέλου;»

«Όχι, όχιτου Ευαγόρα» απάντησε σαστισμένα.

«Α ! Μάλιστα! τώρα εξηγούνται όλα, γιατί τα στοιχεία που μου έστειλαν δεν ταιριάζουν με αυτά της καρτέλας σας, ούτε η ηλικία ούτε ο ΑΜΚΑ, προφανώς υπάρχει και δεύτερη ασθενής Βασιλική Ευαγ. Νικολάου. Τι μπλέξιμο Θεέ μου,

λυπάμαι αφάνταστα για την αναστάτωση και την ταραχή σας αλλά στη δουλειά μου έχω δει πολλά, παλαιότερα υπήρξε ασθενής που έκανε άδικα δύο χημειοθεραπείες, λόγω συνωνυμίας. Τι να πω... Πρέπει να αναγράφεται και το μητρώνυμο...».

Το ακουστικό κύλησε από το χέρι της, η έκπληξη είχε ζωγραφιστεί στο πρόσωπό της, ακούμπησε την πλάτη της στον τοίχο χωρίς να μπορεί ν' αρθρώσει λέξη, ενώ η φωνή στο τηλέφωνο συνέχιζε...

«Δυστυχώς συμβαίνουν αυτά, όχι συχνά, αλλά συμβαίνουν, επικοινωνήστε το συντομότερο με το γιατρό σας, η δική σας διάγνωση αφορά αναιμία, πρέπει να σας χορηγηθεί σίδηρος, ίσως χρειαστείτε και μία μετάγγιση...»

Πήρε μια βαθιά ανάσα, εξακολουθούσε να μην μπορεί να μιλήσει, ο Στέλιος γονατισμένος ακόμη, ακούμπησε το κεφάλι του στα γόνατά της και τινάχτηκε ξαφνιασμένος όταν χτύπησε το κινητό του. Ο αριθμός που εμφανίστηκε στην οθόνη ήταν άγνωστος, όπως κι η φωνή:

«Ο κύριος Αγγέλου; Είμαι νοσηλεύτης, σας καλώ από την Κλινική ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΩΡ, πρόκειται για τον πατέρα σας...»

9_ Καφενείο "Ο Παράδεισος" _

[της Μαρίας Κανελλάκη]

ΣΤΑ ΕΛΑΧΙΣΤΑ ΛΕΠΤΑ ΠΟΥ ΔΙΗΡΚΕΣΕ Η ΚΛΗΣΗ, ΟΙ ΡΟΛΟΙ ΑΛΛΑΞΑΝ ΑΣΤΡΑΠΙΑΙΑ ΚΑΙ βουβά. Δεν χρειάστηκε να πουν πολλά. Ανταλλάξανε ματιές που τα εξηγούσαν όλα. Δακρύσανε ταυτόχρονα. Ένα πολύχρωμο γαϊτανάκι αλληλοσυγκρουόμενων συναισθημάτων στροβιλίστηκε γύρω τους. Χαρά, ανακούφιση, αγωνία και θλίψη. Κι αυτοί καρφωμένοι στο ίδιο σημείο, καθηλωμένοι απ' τις απανωτές εξελίξεις, σαν δυο μοιραίοι ήρωες μιας τραγωδίας που έμελε να τη βιώσουν μαζί.

Του εξήγησε λαχανιασμένη. Με συνεχείς διακοπές για να μάθει για τη δική του τη φουρτούνα.

«Ένα απαίσιο λάθος ήταν... Αγάπη μου πόσο πόνεσα σήμερα... Ποιος ήταν στο τηλέφωνο;... Αχ και να 'ξερες πόσο πόνεσα σήμερα... Ο πατέρας;... Δεν είναι καλά;... Αχ Θεέ μου γιατί δεν μας αφήνεις να πάρουμε μιαν ανάσα;... Γιατί;... Θα 'ρθω μαζί σου...».

Την έπεισε να μείνει σπίτι και να ξεκουραστεί απ' την ένταση της μέρας. Θα έπαιρνε ένα ταξί και θα έτρεχε κοντά του όσο πιο γρήγορα γινόταν. Να τον προλάβαινε ζωντανό... Να του κλείσει τα μάτια αυτός... Να πάρει την ευχή του και να τον ευχαριστήσει για τις θυσίες του... Αχ!... μόνο να τον προλάβει!...

Στη διαδρομή προς την κλινική, συνειδητοποίησε τι του είχε πει ο νοσηλευτής στο τηλέφωνο:

«Ο πατέρας σας ζήτησε να σας δει... Ξέρετε... Δεν είναι καλά... Είχε μιαν απότομη υποτροπή πριν λίγη ώρα και παρά τις προσπάθειές μας, η πορεία του δεν

είναι αναστρέψιμη... Σας παρακαλώ ελάτε το συντομότερο... Του παρέχουμε ήδη οξυγόνο, αλλά δεν θέλησε να του κάνουμε μορφίνη για να καταπραΰνουμε τους πόνους του...»

Όρμησε στην κλινική κι ανέβηκε δυο - δυο τα σκαλιά ως το δεύτερο όροφο. Ένιωθε την καρδιά του να χτυπάει με δύναμη τα τοιχώματα του δέρματος, έτοιμη να το ξεσκίσει. Στο δωμάτιο βρήκε τον εφημερεύοντα γιατρό πάνω απ' το κρεβάτι. Δίπλα του μια νοσοκόμα που τακτοποιούσε τη συσκευή οξυγόνου. Στην απόληξη του κρεβατιού, δυο ισχνά άκρα, ίσα που ξεχώριζαν απ' την ισιάδα του λευκού σεντονιού. Με δυσκολία διέκρινες την ανθρώπινη παρουσία από κάτω.

«Αααα... κυρ Αρίστο, κοιτάζτε ποιος ήρθε να σας δει!... Ο γιος σας είναι... Ο Στέλιος σας... Να δείτε που τώρα θα συνέρθετε αμέσως!...», ο γιατρός είπε μεγαλόφωνα στον άρρωστο γέροντα, τονίζοντας με έμφαση κάθε του συλλαβή.

Μάζεψε τα σόνεργά του κι έκανε νόημα στον Στέλιο να μιλήσουν παράμερα για λίγο.

«Παλικάρι ο πατέρας σας!... Ως την τελευταία στιγμή. Το τελευταίο διάστημα είχε ανυπόφορους πόνους. Δάγκωνε τα σίδερα του κρεβατιού κι έλεγε προσευχές. Ούτε μια στιγμή δεν τον άκουσα να λυγίζει και να διαμαρτύρεται. Η ατυχία του ήταν πως είχε μια γερή καρδιά, σφηνωμένη όμως σ' ένα σακατεμένο σώμα. Κι είχε μιαν απίστευτη εμμονή να ζήσει λίγο παραπάνω. Λες και περίμενε να κλείσει μια εκκρεμότητα κι ύστερα να φύγει... Δεν θα κρατηθεί για πολύ ακόμα. Μείνετε κοντά του. Σας ζητάγε επίμονα όλο το απόγευμα... Κουράγιο! ...».

Πλησίασε το κρεβάτι και τράβηξε μια καρέκλα στο ύψος του κεφαλιού του. Αγγιξε με συγκίνηση τα αποστεωμένα χέρια του. Μια λεπτή διάφανη κρούστα το δέρμα που είχε απομείνει. Κόκκαλα και φλέβες ήταν σχεδόν ακάλυπτα πλέον. Τα έκλεισε στις παλάμες του και προσκόνησε στα τελευταία λόγια του πατέρα του:

«Στελάκη μου, αγόρι μου... νά'χεις την ευχή μου παιδί μου... να τραβήξεις τη στράτα σου από δω και πέρα... παλικαρίσια και γενναία... Μην κλάψεις αγόρι μου, μόνο να ευγνωμονείς που θα ξεκουράζομαι πλάι στη μάνα σου... ερχόταν κάθε βράδυ και κάμαμε παρέα... μαζί το παλέψαμε το θηρίο... όταν με πιάνανε οι μεγάλοι πόνοι, εκείνη με νανούριζε με τραγούδια και κανακέματα... Αααα!... ήρθε και το Μαρινιώ χτες το βράδυ... το Μαρινιώ μας Στέλιο μου... το κορίτσι μας... το λοιπόν, ήταν μια κουκλίτσα, πανέμορφη και δροσερή... και μου λέει «Άιντε κυρ Αρίστο, ήρθε η ώρα ν' ανταμώσουμε... το Στελί μας είναι καλά τώρα... όλα γίνανε όπως τα όριζες στις προσευχές σου... όλα είναι καλά τώρα...».

Αραιώσαν οι ανάσες του, ένα πνιχτό βογκητό βγήκε απ' το στόμα του, τα μάτια του ήταν νεκρωμένα αλλά στάζανε δάκρυα, μια αλλόκοτη εικόνα που θα έμενε για πάντα χαραγμένη στη μνήμη του. Γαλήνη και θάνατος κι ευλογία... Έσκυψε πάνω του, φίλησε το μέτωπό του, σμιζανε τα δάκρυα τους, ψιθύρισε στ' αυτί του ένα λυγμό, να τον πάρει μαζί του στην ουρανομήκη πορεία του «Γεια σου πατέρα μου!...».

Ήταν ήδη ξημέρωμα όταν τον πήραν με το φορείο για το νεκροθάλαμο. Ένα λευκό σεντόνι σκέπαζε το αδύνατο κορμάκι. Σύμφωνα με τις οδηγίες του γραφείου τελετών, έπρεπε να πάει σπίτι και να τους φέρει το καλό του κουστούμι, τα παπούτσια του και μια φωτογραφία. Τα υπόλοιπα, θα τα αναλάμβαναν εκείνοι, όπως του είπε με διεκπεραιωτικά πένθιμη φωνή ο υπάλληλος.

Βγήκε έξω με ανακούφιση. Είχε ανάγκη ν' αναπνεύσει καθαρό αέρα. Να ρίξει κλεφτές ματιές ως τα σύννεφα. Να φανταστεί το σημείο που θα είναι τώρα ο κυρ Αρίστος... Ανηφόρισε με τα πόδια προς το κέντρο κι από κει στην Πλάκα. Βλέποντας από μακριά το σπίτι τους και κυρίως το περβολάκι του πατέρα του, που το φρόντιζε πάντα με καμάρι, ήρθε πάλι αυτή η οδυνηρή διαπίστωση της ματαιώσης. Τρύπωσε μέσα του και του έσταξε το δηλητήριο της. Στα χέρια του κράταγε ακόμα την τσάντα με τα προσωπικά αντικείμενα του πατέρα του. Του τα

παρέδωσε η πρωινή νοσοκόμα, μαζί μ' ένα ειλικρινές χαμόγελο συμπαράστασης. «Κουράγιο... ήταν άγιος άνθρωπος ο πατέρας σας... όλοι στεναχωρηθήκαμε που έφυγε... κρατείστε τα πράγματά του... μας είχε αφήσει εντολή να σας τα δώσουμε προσωπικά...».

Δεν ήταν πολλά. Τι πράγματα να έχει ένας μελλοθάνατος άλλωστε; Ρίχνοντας μια βιαστική ματιά στην πλαστική σακούλα, ξεχώρισε πάνω απ' το μικρό μπόγο με τα εσώρουχα και τις πυτζάμες του, το κομπολόι του, ένα εικόνισμα... κι έναν πορτοκαλί αναπτήρα... εκείνον τον πορτοκαλί αναπτήρα που... «ποιος διάβολος τον έριξε εδώ μέσα;», αναρωτήθηκε... «ή ποιος άγγελος;» συμπλήρωσε μια φωνή τη σκέψη του.

Έμεινε αποσβολωμένος για αρκετή ώρα, με τα πόδια του βιδωμένα στο ίδιο σημείο. Ανέκφραστος κι άσπρος. Σαν τους καλλιτέχνες που κάνουν παντομίμα δρόμου. Ένα κενό βλέμμα να αιωρείται σε λευκό φόντο. Το πλακόστρωτο δρομάκι, τα κεραμίδια, οι μπουκαμβίλιες κι οι περαστικοί διαβάτες, είχαν σκεπαστεί ξαφνικά από μια διάφανη μεμβράνη και παγώσανε σε κείνη τη χρονική στιγμή. Είχε την πεποίθηση πως ο εγκέφαλος δεν έδινε εντολή σε κανένα σημείο του σώματός του. Ίσως να είχε πεθάνει και να μην το είχε αντιληφθεί ακόμα.

«Συγνώμη ρε φίλε... είσαι καλά; Μήπως θες κάτι;...», τον συνέφερε η φωνή ενός καταστηματάρχη απ' τα πέριξ τουριστικά μαγαζάκια. Τον έβλεπε ακίνητο για αρκετή ώρα και τρόμαξε ο άνθρωπος.

«Όχι, καλά είμαι... Ευχαριστώ», του είπε απρόθυμα κι έσυρε με δυσκολία τα πόδια του μακριά απ' το σημείο εκείνο.

Στο βάθος του δρόμου, διέκρινε το καφενείο του κυρ Μιχάλη. Είδε τη γνώριμη σιλουέτα του κι ένιωσε την καρδιά του να χτυπάει ξέφρενα απ' τη συγκίνηση. Πέρα απ' την ανθρώπινη υπόστασή του, ο κυρ Μιχάλης ήταν ο καλός του άγγελος. Ήταν σχεδόν βέβαιος πως κάτω απ' το φανελένιο πουκάμισό του, έκρυβε δυο κατάλευκα φτερά και ήταν στιγμές που όταν μια δέσμη φωτός τρύπωνε απ' το τζάμι του

καφενεύου, η φιγούρα του κυρ Μιχάλη αποκτούσε ένα χρυσό περίγραμμα και γινόταν μια υπερκόσμια ύπαρξη.

Αναλογίστηκε ξαφνικά πόσο του είχε σταθεί τα τελευταία χρόνια. Υπήρξε φίλος, αδερφός, συμβουλάτορας ...Τα πάντα. Στις πιο κρίσιμες στιγμές της ζωής του, στο καφενεδάκι εκείνο έβρισκε καταφύγιο και συμπαράσταση. Στην ορφάνια απ' τη μάνα του, στην αρρώστια του πατέρα του, στη φτώχεια του και στον καθημερινό του αγώνα να βγάλει ένα αξιοπρεπές μεροκάματο. Μέχρι να βρει μια σοβαρή δουλειά, να στήσει τη ζωή του σε γερά θεμέλια. Εκεί γνώρισε και την Μαρίνα... Και την Βάσια... Τα μάτια του γουρλώσανε, σαν να είδε ξαφνικά ένα φάντασμα. Μια σκέψη τον διαπέρασε αστραπιαία, παγώνοντας το αίμα του. Ένας πορτοκαλί αναπητήρας, μια καρμική συνάντηση, «Το πρόσωπό σου μου είναι πολύ οικείο» ήταν απ' τα πρώτα λόγια που του είχε πει η Βάσια... «Και το δικό σου αγάπη μου...» της είχε πει τότε... Κάποια σκόρπια λόγια που είχε ακούσει στο παρελθόν, τα ίδια σχεδόν που άκουσε πριν λίγες ώρες, παρακαταθήκες ομοιοκατάληκτες, χαρισμένες από πολύτιμους ανθρώπους.

Όρμησε αμίλητος στο καφενεδάκι. Με τέτοια κατάνυξη, σαν να έμπαινε σε εκκλησία. Να θρηνηήσει εκεί τον νεκρό του. Αυτό θα ήταν κι η επιθυμία του πατέρα του. Ήταν άδειο εκείνη την ώρα. Ο κυρ Μιχάλης ήταν άφαντος. Κι ο πάγκος της Μαρίας άδειος. Οι λιγοστοί πελάτες, λιάζονταν στα έξω τραπεζάκια, κάτω απ' την ψάθινη κρεβατίνα. Βούλιαξε στο μικρό καναπεδάκι της γωνίας. Στον απέναντι τοίχο, του χαμογελούσαν μέσα απ' την ξύλινη κορνίζα ενός κάδρου, ο Αυλωνίτης κι ο Φωτόπουλος. Από μακριά, ακούστηκε ο ήχος μιας λατέρνας. Το δυνατό φως του ήλιου, έπεφτε σαν προβολέας πάνω στον πάγκο κι έλουζε τις γυάλες με τα γλυκά του κουταλιού. Στραφταλίζανε σαν τουρμαλίνες τα νεραντζάκια και τα βύσσινα σχημάτιζαν μια παλέτα από ιώδεις αποχρώσεις.

«Κάπως έτσι πρέπει να είναι ο παράδεισος», σκέφτηκε.

Με φόντο τα ασπρόμαυρο μωσαϊκό, το καφενείο έγινε ξαφνικά μια μεγάλη οθόνη. Καρέ-καρέ ξανάζησε τις σκόριπες στιγμές του. Κάποιος άγνωστος, ο από μηχανής μοντέρ ίσως, έκοψε κι έραψε στη σωστή τους σειρά, τα φιλμ της ζωής του. Κι ήρθε επιτέλους η ώρα της προβολής...

10_ Μια ανάσα ελπίδας_

[της Έλλης Οικονόμου]

ΣΤΟ ΦΙΛΜ ΤΗΣ ΖΩΗΣ, Ο ΑΓΡΑΦΟΣ ΚΑΝΟΝΑΣ ΛΕΕΙ ΠΩΣ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΑ ΟΜΟΡΦΑ, ΘΑ ΔΕΙ κανείς καταγεγραμμένα και τα άσχημα: εκείνες τις στιγμές που ο πόνος είναι πολύς, βαθύς και βουβός. Πληγές που χρειάζεται χρόνος για να θεραπευτούν - και συχνά, ησυχία.

Στιγμές που οι λέξεις περιπτεύουν, μόνο η ύπαρξη μιας αγαπημένης παρουσίας είναι αναγκαία. Μιας παρουσίας που να ξέρει πότε να σιωπά, μιας παρουσίας που να μπορεί να κατανοεί και να στηρίζει δίχως όρους.

Άλλωστε, τι να πεις, και πώς να απαλύνεις με τα λόγια τον πόνο ενός ανθρώπου που έχει βιώσει τόσες απώλειες στη ζωή του και μόλις τώρα έχασε τον αγαπημένο του πατέρα;

Η Βάσια κατανοούσε τη θέση που βρισκόταν ο Στέλιος κι ήξερε πως στην προκειμένη περίπτωση αυτό ήταν το μόνο που θα μπορούσε να κάνει για να τον βοηθήσει να ανταπεξέλθει. Τις μέρες που ακολούθησαν, ήταν δίπλα του. Απλά κι ολοκληρωτικά, στάθηκε δίπλα του. Με ένα άγγιγμα, ένα χάδι, ένα βλέμμα, μια αγκαλιά στο σκοτάδι, τις νύχτες που τον έπνιγε εκείνο το βουβό παράπονο. Έδινε δύναμη, έδινε αγάπη και προσοχή.

Δεν χρειαζόταν να μιλούν, εκείνες τις ατέλειωτες νύχτες.

«Είμαι εδώ» του έλεγαν τα μάτια της στο μισοσκοτάδο. «Και σε νιώθω. Μην ανησυχείς για τίποτε εσύ, εγώ είμαι εδώ».

«Το ξέρω...» απαντούσαν τα δικά του, ακόμη υγρά. «Ψυχή μου...»

Και κούρνιαζε στην αγκαλιά της, χωνόταν και κρυβόταν, σαν το μικρό παιδί που χάθηκε στο δάσος – ένα δάσος δυσκολιών και πόνου – κι έβλεπε επιτέλους ανακουφισμένο πως δεν ήταν μόνο, πως η διασώστης του τον είχε βρει. Έσφιγγε και την κρατούσε μην τη χάσει, χωνόταν στα μαλλιά της, μύριζε την αγαπημένη μυρωδιά της και ήξερε πως μαζί θα έβγαιναν κάποτε από το σκοτεινό δάσος στο φως, κι όλα θα πήγαιναν καλά.

Κάποιες φορές, όταν εκείνη είχε πια αποκοιμηθεί κι εκείνος συνέχιζε να μένει ξάγρυπνος στο πλευρό της, ο Στέλιος γύριζε αθόρυβα προς το μέρος της και την παρατηρούσε με τις ώρες να κοιμάται. Παρατηρούσε την κοπέλα που η μοίρα έφερε στο δρόμο του και στη ζωή του...

Κι από πονεμένο, το βλέμμα του γλύκαινε ξαφνικά, κοιτώντας το όμορφο πρόσωπό της, τη γραμμή των φρυδιών της και τα γαληνεμένα βλέφαρα. Χάιδευε τα όμοια με κύματα της θάλασσας μαλλιά της και έσερνε τα δάχτυλά του πάνω στους ώμους και στην απαλή της πλάτη. Τα δάχτυλά του γίνονταν αργοί ταξιδευτές στα βουνά, στις κοιλάδες και στις οάσεις του κορμιού της και συχνά έλεγαν περισσότερα από όσα μπορούσε εκείνος με τα λόγια του να πει. Και τότε, η Βάσια αναστέναζε τρυφερά μέσα στον ύπνο της, σαν να συμφωνούσε με τα άηχα λόγια των ταξιδευτών και με τις υποσχέσεις τους. Στρεφόταν απαλά κι αναζητώντας την αγκαλιά του και τα δώρα της αγάπης, έπλεκε τα χέρια και τα πόδια της με τα δικά του.

Στο μεσοδιάστημα, κι όσο ο Στέλιος τα πρωινά και τα απογεύματα στεκόταν χλωμός και ταλαιπωρημένος από την αγρύπνια ξανά στη γωνιά της βιοπάλης, εκείνη συνέχιζε να ψάχνει απεγνωσμένα για δουλειά. Δεν υπήρχαν άλλα περιθώρια.

Κάποια στιγμή, η τύχη της χαμογέλασε. Ένα ραντεβού για συνέντευξη, λίγες ειλικρινείς κουβέντες, ένας νεαρός, όμορφος και συμπαθής γυναικολόγος στο ξεκίνημα της καριέρας του... κι η Βάσια βρήκε δουλειά, ως γραμματέας και βοηθός

του στο νέο και πολλά υποσχόμενο ιατρείο του. Οι απαιτήσεις της δουλειάς πολλές, το ίδιο και οι ώρες εργασίας. Ο γιατρός είχε δηλώσει πως ειδικά τώρα στην αρχή, η Βάσια θα έπρεπε να βρίσκεται στο ιατρείο του και στο πλάι του, από το πρωί ως αργά το απόγευμα, χωρίς να αποκλείονται κι άλλες ώρες τις ημέρας, αν στο μέλλον χρειαζόταν. Αλλά ο μισθός ήταν ικανοποιητικός κι η Βάσια ένιωθε μετά από καιρό να παίρνει μια ανάσα – μια ανάσα ελπίδας. Επιτέλους, είχε βρει δουλειά!

Η ζωή συνεχίζεται... και κάποτε έρχεται η ώρα που το πρώτο χαμόγελο εμφανίζεται κι η θλίψη ξαστερώνει.

Το πρώτο χαμόγελο άνθισε στα χείλη του Στέλιου, εκείνο το απόγευμα που η Βάσια του είπε τα ευχάριστα νέα. Παράτησε μεμιάς τα πλεχτά καλάθια του, την πήρε αγκαλιά, τη φίλησε και τη στριφογύρισε σηκώνοντάς την στον αέρα. Δυο πρόσωπα φωτεινά, αγαπημένα, δυο σώματα ενωμένα, να στριφογυρίζουν γεμάτα ελπίδα για το αύριο. Μόνοι τους, κι ας βρίσκονταν ανάμεσα στο πολύβουο πλήθος που περιδιάβαινε στο δρόμο μπροστά από το καφενείο.

Ο κυρ Μιχάλης τους κοίταξε και χαμογέλασε με αγάπη.

«Την ευχή μου να έχετε, παιδιά μου και μακάρι όλα ρόδινα να είναι για σας από δω κι εμπρός... Φτάνουν πια οι δυσκολίες...», ψιθύρισε κι έπιασε πάλι να καθαρίζει τα τραπέζια με το πανί του, σκουπίζοντας πότε-πότε τα μάτια του για να διώξει ένα αόρατο σκουπιδάκι.

11_ Η απουσία_

[της Μαρίας Κ.]

Η ΒΑΣΙΑ ΠΕΤΟΥΣΕ ΑΠΟ ΧΑΡΑ ΚΑΘΩΣ ΑΝΗΦΟΡΙΖΕ ΤΑ ΣΤΕΝΑ ΔΡΟΜΑΚΙΑ ΓΙΑ ΤΟ σπίτι του Στέλιου.

Είχε μπει για τα καλά η άνοιξη και τα ανθισμένα λουλούδια έστελναν τα αρώματά τους παντού ξεσηκώνοντας μυαλά κι αισθήσεις. Δυο μήνες τώρα δούλευε στο ιατρείο του Άλκη και το πρόγραμμά της ήταν εξοντωτικό. Κι ο Στέλιος όμως δεν πήγαινε πίσω.

Λες κι είχαν σπάσει τα μάγια που τον έδεναν με τα καλάθια του και με μια άλλη ζωή, κατάφερε επιτέλους να βρει δουλειά στο λογιστήριο μιας εταιρίας. Οι ρυθμοί της ζωής τους είχαν αλλάξει και μια κουβέντα για συγκατοίκηση έμενε μισή καθώς δεν μπορούσαν να αποφασίσουν αν θα έμεναν στο σπίτι του Στέλιου ή θα κρατούσαν το διαμέρισμα της Βάσιας.

Την τελευταία εβδομάδα η Βάσια ακύρωνε συνέχεια τα ραντεβού τους. Ένωθε μόνιμα κουρασμένη κι αν δεν ήταν ο Άλκης να την γυρνά σπίτι τα βράδια με το αυτοκίνητο, δεν θα τα έβγαζε πέρα.

Σήμερα Κυριακή, επιτέλους θα είχαν όλη τη μέρα στη διάθεσή τους. Και μόνο στη σκέψη αυτή, ένιωθε την καρδιά της να χορεύει σαν τρελή και χαμογελούσε σε όποιον έβλεπε μπροστά της. Νωρίτερα είχε περάσει κι από τον καφενέ του κυρ Μιχάλη να προμηθευτεί καμιά από εκείνες τις θεσπέσιες μαρμελάδες της Μαρίας για το πρωινό τους. Ο κυρ Μιχάλης της έβαλε κι ένα βάζο νεραντζάκι κι ας τον ξέχασαν όπως παραπονέθηκε μισοαστεία μισοσοβαρά.

«Αχ, κυρ Μιχάλη μου», απάντησε η Βάσια γελώντας, «αφού τα ξέρεις τα δικά μας. Μέχρι να μπει μια σειρά με τις δουλειές μας θα δυσκολευτούμε λίγο. Να, και τον Στέλιο έχω μια εβδομάδα να τον δω. Νιώθω σαν να έχουμε μπει σε μια ταχεία που δεν ξέρω που θα μας βγάλει. Οι μέρες περνούν βιαστικές και φεύγουν. Σήμερα όμως νιώθω σαν να έφτασα επιτέλους στο σταθμό και μπορώ να αράξω έστω και λίγο. Να ανασάνω!»

«Εσύ ξέρεις κορίτσι μου», είπε ο κυρ Μιχάλης. «Αλλά για πες μου για τη δουλειά σου. Είσαι ευχαριστημένη;»

«Δε λέω, καλά είναι κυρ Μιχάλη μου και τα λεφτά ακόμα καλύτερα, αλλά πολλές οι ώρες. Ευτυχώς που ο Άλκης είναι καλό αφεντικό και με κατανόηση. Να σκεφτείς με γυρνάει αυτός σπίτι καμιά φορά».

«Χμμ... Μάλιστα... ώστε έτσι ο κύριος Άλκης μας!»

Καθώς έψαχνε στην τσάντα της για να βρει το κλειδί του σπιτιού του Στέλιου, έφερνε και ξαναέφερνε στο μυαλό της την κουβέντα τους, νιώθοντας μια αδιόρατη απειλή.

«Απειλή... από τον κυρ Μιχάλη; Αδύνατον», συλλογίστηκε.

Κι όμως κάτι της ράγισε λίγο τη χαρά που ένιωθε πρωτότερα.

Μπήκε στο σπίτι συλλογισμένη, ακούμπησε τα βάζα στο τραπέζι κι άρχισε να ετοιμάζει το πρωινό. Με το δίσκο στα χέρια κι ένα λουλούδι που έκοψε από τον κήπο να μοσχοβολάει ευτυχία, άνοιξε προσεκτικά την πόρτα του δωματίου.

Το χαμόγελο πάγωσε στα χείλη της. Το κρεβάτι ήταν άδειο και στρωμένο. Εκείνη ήταν τόση ώρα εκεί κι αν ήταν ξύπνιος ο Στέλιος θα τον είχε ακούσει. Ή θα την είχε ακούσει αυτός. Γύρισε στην κουζίνα και προσπάθησε να θυμηθεί αν της

είχε πει πως είχε κάποια δουλειά. Έπιασε το κινητό της και του τηλεφώνησε, για να ακούσει το δικό του να χτυπάει μέσα στο σπίτι.

«Κάπου θα πετάχτηκε», μονολόγησε. «Ίσως πήγε να αγοράσει κι αυτός κάτι για το πρωινό μας».

Πήρε τον καφέ της και βγήκε στον κήπο να τον περιμένει. Κάθισε κι άφησε το βλέμμα της να χαϊδέψει τις φρέζες που είχε φυτέψει κάποτε η μητέρα του και ζωντάνεψαν σαν από θαύμα αυτή την άνοιξη. Ανάσανε τη μυρωδιά τους και ένιωσε πως έπινε τον καφέ της στον παράδεισο.

Η ώρα όμως πέραγε κι ο Στέλιος ήταν άφαντος. Λεπτό το λεπτό η ανησυχία της έγινε φόβος κι ο φόβος απόγνωση. Ο παράδεισος, κόλαση!

Ούτε ήξερε πια πόσες ώρες περίμενε. Δεν ήξερε τι να κάνει. Κρύωνε κι δεν ένιωθε καλά. Έβγαλε το κινητό της για άλλη μια φορά. Εκείνος το σήκωσε αμέσως κι αυτή δεν μπόρεσε να συγκρατήσει πια τα δάκρυά της.

«Άλκη καλησπέρα. Μπορείς σε παρακαλώ να έρθεις να με πάρεις;»

12_ Η απόφαση_

[της Κατερίνας Βερίγκα]

ΣΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ ΕΠΑΙΖΕ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥΣ... ΤΑ ΓΝΩΣΤΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΤΗΣ ΜΟΪΡΑΣ σαν μια ειρωνεία έκαναν αισθητή την παρουσία τους. Καθόντουσαν αμίλητοι για τουλάχιστον δέκα λεπτά ώσπου μίλησε πρώτος.

«Βάσια, θα σου μιλήσω ανοιχτά. Είσαι η πρώτη υπάλληλος με την οποία έχω αναπτύξει τέτοια επικοινωνία και σχέση εμπιστοσύνης. Σε εκτιμώ σαν άνθρωπο και σαν επαγγελματία. Δεν μπορώ να σου κρύψω πως μου αρέσεις και σαν γυναίκα. Αλλά έχω μία αρχή πάντα στην ζωή μου, έναν κανόνα απαραβάτο.. Να μην υπάρξω ποτέ το τρίτο πρόσωπο».

«Άλκη... λυπάμαι πολύ που σου έδωσα αυτή την εντύπωση, ότι μπορεί να δημιουργηθεί κάτι με μας τους δύο από την στιγμή ειδικά που είμαι αλλού. Σ' ευχαριστώ που μου μίλησες ανοιχτά και που με θεωρείς άνθρωπο εμπιστοσύνης τόσο στην δουλειά όσο και στην ζωή σου. Μπορεί να υπάρχει χημεία μεταξύ μας, μπορεί να δείχνω λίγο χαμένη αλλά ειλικρινά δεν θα το έκανα αυτό σε κανέναν, δεν θα το άντεχα και δεν θα το επέτρεπα. Γίνεται να συνεχίσουμε την άψογη συνεργασία μας σαν να μην έγινε ποτέ αυτή η κουβέντα;»

Το χαμόγελό του έδρασε καταφατικά.

«Θέλεις να πάμε κάπου για φαγητό;»

«Όχι σ' ευχαριστώ. Αν δεν σε πειράζει θα ήθελα να επιστρέψουμε και να περπατήσω λίγο μόνη μου για να αδειάσει το μυαλό μου. Αισθάνομαι πως αν δεν το κάνω τώρα θα βρεθώ σε αδιέξοδο».

Λίγα λεπτά αργότερα την βρήκαν μόνη με τις σκέψεις της. Γιατί το έπαθε αυτό; Αφού ήταν πιο ερωτευμένη από ποτέ. Μήπως το ιατρικό λάθος την ταρακούνησε με περίεργο τρόπο να σκεφτεί το μέλλον της; Γιατί απομακρύνθηκε από κοντά του, ειδικά μετά από όσα είχαν ζήσει μαζί και της απέδειξε πως είναι δίπλα της; Είναι ο φόβος που δημιουργείται όταν οι άνθρωποι είναι ευτυχισμένοι κι ανησυχούνε μην κάνουν το λάθος ή μην συμβεί κάτι άλλο και χαλάσει; Και τότε με μαθηματική ακρίβεια δεν προκαλούνε μόνοι τους όλα αυτά που φοβούνται;

Εκτός κι αν... πάρει κάποιος ανάποδες. Αν σταματήσει πια να τρώγεται με τα πάντα κι αφευθεί στο να ζήσει όλα όσα θέλει.. Εκείνο το βράδυ πήρε τις δικές της αποφάσεις και δεν άφησε άλλη ώρα για χάσιμο. Τα δάχτυλά της σχημάτισαν τον αριθμό του Στέλιου. Ήταν κλειστό. Πήρε βαθειά ανάσα και στο μυαλό της ήρθαν όλες οι έντονες στιγμές που έζησαν μαζί, όλα τα συναισθήματα που ένιωσε. Κι εκείνη την στιγμή χτύπησε το τηλέφωνό της.

«Αγάπη μου».., του είπε μόλις άκουσε την φωνή του, «επιτέλους. Είσαι καλά;»

«Καλύτερα να μη τα λέμε από το τηλέφωνο, όταν επιστρέψω Αθήνα θα»..

«Όταν επιστρέψεις; Είσαι εκτός;»

«Ναι, αν είχες ενδιαφερθεί θα το μάθαινες νωρίτερα. Η αδερφή μου έχασε τον άντρα της και είμαι δίπλα της αυτές τις μέρες».

Αν μπορούσε να ανοίξει η γη να την καταπιεί ευχαρίστως θα έπεφτε μέσα επιτόπου. Ψέλλισε συλλυπητήρια και συγνώμη για την συμπεριφορά της.

Δύο μέρες και θα τον έβλεπε. Ένιωθε τέτοια υπερένταση που δεν μπορούσε να βρει ηρεμία. Μερικές φορές οι άνθρωποι είναι τόσο βουτηγμένοι στα δικά τους θέματα που αγνοούνε τι μπορεί να συμβαίνει στους δικούς τους ανθρώπους και δεν

είναι δίπλα τους όταν τους χρειάζονται. Αυτό ήταν μεγάλο χτύπημα για την Βάσια και την ταρακούνησε πολύ έντονα.

Τον περίμενε σπίτι της. Με το που άνοιξε την πόρτα και τον αντίκρισε έπεσε στην αγκαλιά του και τον έσφιξε τόσο δυνατά που δεν μπορούσε να ανασάνει.. Κι εκείνος της το ανταπέδωσε. Η αληθινή αγάπη συγχωρεί τέτοιες περιπτώσεις κι εκείνος που συγχωρεί γαληνεύει πρώτος.

Οι μήνες πέρασαν και παρά τις καθημερινές δυσκολίες, τα αντιμετώπιζαν όλα ενωμένοι. Ένα βράδυ αλλιώτικο από τα άλλα, που μύριζε γιορτή χωρίς να είναι, όλα προμήνυαν πως έχει έρθει μια άλλη εποχή. Τα μάτια του Στέλιου λες και πετούσαν σπίθες.

«Επειδή με τους προλόγους δεν τα πάω καλά, θα μπω κατευθείαν στο θέμα. Τότε που έμεινα με την αδερφή μου προέκυψε κι ένα θέμα κληρονομιάς από έναν θείο μου που τον χάσαμε πολύ πριν τον γαμπρό μου. Δεν είχε παιδιά κι έτσι άφησε την περιουσία του σε μένα και την αδερφή μου. Το δικό μου μερίδιο αρκεί για να κάνω ένα όνειρό μου πραγματικότητα και να μπορέσω να κάνω κάτι με προοπτική στην ζωή μου. Να σε κάνω ευτυχισμένη και να προχωρήσουμε... Ναι.. Ξέρω τι θα μου πεις, δεν θα γίνουμε περισσότερο ευτυχισμένοι με την απόκτηση αυτών των χρημάτων αλλά θα ζήσουμε πολύ πιο άνετα ψυχή μου. Η πρότασή μου είναι να ενώσουμε τις δυνάμεις μας. Μας αξίζει έτσι δεν είναι;»

Τώρα έλαμψαν τα δικά της μάτια... Από συγκίνηση, ελπίδα και χαρά ταυτόχρονα. Τον φίλησε και τον άφησε να συνεχίσει.. σαν να του έλεγε «Ναι... μαζί σου σε όλα».

«Αυτό που πάντα ονειρευόμουν είναι...»

13_ Στην κόψη του ξυραφιού_

[της Μαρίας-Ελένης Φραγκιαδάκη]

ΚΑΘΟΝΤΑΝ ΔΙΠΛΑ-ΔΙΠΛΑ ΣΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ ΤΟΥΣ. Ο ΣΤΕΛΙΟΣ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕ ΓΙΑ ΛΙΓΟ να μιλά κι αφέθηκε να προβάρει στο μυαλό του την εξομολόγηση της αγάπης του:

Πόσο όμορφη είσαι αγάπη μου. Πόσο σε αγαπώ να ήξερες μόνο. Καμιά φορά φοβάμαι. Ναι, φοβάμαι ότι δεν μου αξίζεις. Δεν μου αξίζει η αγάπη σου. Και μετά σκέφτομαι, όχι. Όχι ρε γαμώτο μου αξίζεις. Μου αξίζει γιατί μου πήραν την οικογένειά μου και με άφησαν κουφάρι άδειο. Κέλυφος ήμουν αγάπη μου... Τελειωμένη υπόθεση. Μόνο σκοτάδι γύρω μου. Δώσε μου τα χέρια σου. Τρέμεις... Από την πρώτη στιγμή σε λαχτάρησα. Σε πόθησα. Να σε νιώσω. Να σε μυρίσω. Να γευτώ το γυμνό κορμί σου. Να ξαναγεννηθώ μέσα σου. Κι εσύ μου δόθηκες. Ήρθες όταν σε χρειαζόμουν και δεν ξέρω τι θα κάνω αν σε χάσω. Ειλικρινά δεν ξέρω. Με έμαθες να με αγαπάς. Τώρα μπορώ να σε κάνω ευτυχισμένη ακόμα περισσότερο. Σου έχω εκμυστηρευτεί τους πιο φοβερούς μου εφιάλτες. Ήσουν δίπλα μου και με στοργή τους έδιωχνες με ένα σου χαμόγελο. Νόμιζες όλον αυτόν τον καιρό ότι εγώ ήμουν ο δυνατός. Αυτός που άντεξε τις αναποδιές της ζωής σφίγγοντας τα δόντια μέχρι να ματώσει το στόμα. Όχι αγάπη μου. Εσύ είσαι η δυνατή. Εσύ από την αρχή. Μου χρωστούσε η ζωή. Και να σου πω... Ακόμα μου χρωστάει αλλά μπορώ να κάνω τα στραβά μάτια Μπορώ. Γιατί είσαι δίπλα μου. Και πριν λίγο καιρό τα έκανα μα δεν το ξέρεις. Και δεν θα το μάθεις. Δεν θα μάθεις πόσα βράδια έβλεπα έξω από το σπίτι σου να σε αφήνει αυτός. Δεν θα μάθεις πόσες αμφιβολίες μου γέννησες. Πως ευχήθηκα να μην σε είχα γνωρίσει ποτέ. Χειρότερο κι από θάνατο. Προδοσία. Κι εσύ να με κοιτάς στα μάτια χωρίς ίχνος ενοχής, σαν παιδί. Και να απομακρύνεσαι. Κι εγώ να τον μισώ. Με το ζόρι προσπαθούσα να είμαι ψύχραιμος, να μην κάνω ποτέ σκηνή, να μη σε διώξω από την ζωή μου. Να 'ξερες πόσο δύσκολο ήταν να προσποιούμαι ότι αντέχω. Να

μην σου δείξω πόσο με τσάκισες. Πάει ευτυχώς λίγος καιρός που ήμαστε όπως πρώτα. Ζήσαμε τα δύσκολα από την αρχή αγάπη μου αλλά άξιζε ότι περάσαμε για να 'μαστε μαζί. Θέλω να σου ζητήσω να φύγουμε αγάπη μου. Να πάμε να ζήσουμε στο νησί. Να ανοίξουμε ένα δικό μας καφεενεδάκι με θέα την θάλασσα. Αν θες να το πούμε "Στου κυρ Μιχάλη". Ναι αυτό θέλω να σου πω!... Δεν ξέρω πως θα βρω τα κατάλληλα λόγια αλλά θα προσπαθήσω...

Η Βάσια ήθελε να αποτυπώσει σε μια άκρη του μυαλού της αυτή τη στιγμή. Κάθονταν στο τραπέζι τους και γύρω λιγοστοί πελάτες. Η νύχτα φάνταζε μοναδική και προμήνυε ευχάριστα νέα. Ήταν απεριγράπτη η χαρά της. Είχε τον Στέλιο, είχε την δουλειά της, τα δύσκολα ήταν πίσω τους. Δεν τους χαρίστηκε αυτή η αγάπη. Πόσο πάλεψαν να την έχουν. Ο Στέλιος την κοιτούσε στα μάτια και της μιλούσε συγκινημένος.

«Αυτό που πάντα ονειρευόμουν είναι...»

Για λίγο μόνο, δεν τον άκουγε χαμένη στις σκέψεις της. Έβλεπε τα χείλη του να ανοιγοκλείνουν κι ένιωθε να τυλίγεται στη ζεστασιά της φωνής του. Για λίγο μόνο, οι γύρω ήχοι είχαν σιγήσει. Τα δάχτυλα του χάιδευαν με στοργή τις παλάμες της που είχαν ιδρώσει από αγωνία κι ενθουσιασμό. Για λίγο μόνο, αφέθηκε να βρεθεί αλλού και ταξίδεψε μακριά από το καφενείο του κυρ Μιχάλη. Σαν να είχε αποχωριστεί το κορμί της.

Θυμήθηκε πριν έξι περίπου μήνες την πρώτη τους συνάντηση. Εκείνη να αγωνιά για μια θέση εργασίας κι εκείνος να παλεύει για ένα πενιχρό μεροκάματο. Άγνωστοι κι οι δυο, μόνοι, μέχρις ότου τα βήματά τους διέγραψαν την ίδια πορεία προς το καφενείο του κυρ Μιχάλη. Κι όλα λες και ξεκίνησαν από την αρχή. Λες και το παρελθόν της, όλες οι μικρές και μεγάλες αποτυχίες είχαν ένα και μόνο στόχο. Να την οδηγήσουν στην αγκαλιά του. Σε έξι μήνες έζησαν τόσο έντονα και βαθιά την αγάπη τους. Πόσες δοκιμασίες δεν πέρασαν. Αλλά ήταν μαζί. Και το 'θελαν κι οι δυο.

Πως θα μπορούσε να του είχε αντισταθεί; Θυμήθηκε από την πρώτη στιγμή που τον είχε δει πως της ήταν με ένα περίεργο και σχεδόν απόκοσμο τρόπο οικείος. Το πρόσωπό του, τα μάτια του, το περίγραμμα των χειλιών του. Ναι, πλέον ήταν απολύτως σίγουρη. Ήταν μάταιο να υψώνει τείχη. Ήταν μάταιο να φοβάται το μέλλον. Τη φθορά της δέσμευσης. Της καθημερινότητας. Το αβέβαιο της ελληνικής πραγματικότητας. Είχε δικαίωμα να ζήσει με τον άνθρωπό της. Είχε δικαίωμα να είναι ευτυχισμένη και να το φωνάζει. Ευτυχώς δεν επέτρεψε στον εαυτό της να πληγώσει την αγάπη τους με τις επιπόλαιες σκέψεις για τον Άλκη.

Μόλις συγκέντρωνε πάλι την προσοχή της στον Στέλιο θα του απαντούσε θετικά σε ότι και να της έλεγε. Να χτίσουν μια κοινή ζωή, να τον βοηθήσει να πραγματοποιήσει το όνειρό του. Όποιο κι αν ήταν αυτό. Θα μπορούσε να κάνει τα πάντα γι' αυτόν τον άνδρα. Τα πάντα.... Ήταν γραφτό τους να βρεθούν. Ήταν γραφτό τους να ερωτευτούν.

«Έλα που είσαι Μαρινάκι; Ξέρεις πόση ώρα περιμένουμε..;»

Εκείνη την ώρα, λες και ξύπνησε από λήθαργο, διάλεξαν μαύρες σκέψεις να φωλιάσουν μέσα της στο άκουσμα αυτού του ονόματος. Αυτές οι σκέψεις που τρυπώνουν ύπουλα και διαβρώνουν την εύθραυστη καρδιά. Κοίταξε γύρω κι είδε έναν νεαρό να μιλά στο κινητό του. Τράβηξε τα χέρια της απότομα από τα δικά του. Εκείνος την κοιτούσε χαμογελώντας και περίμενε την αντίδρασή της στα λεγόμενά του.

«Λοιπόν αγάπη μου τι λες;»

«Με συγχωρείς», απολογήθηκε νευρική. «Δεν σε άκουσα».

Αυτό το όνομα. Κι αν δεν την αγαπούσε τόσο όσο αγάπησε εκείνη; Κι αν ακόμα σκεφτόταν την γυναίκα του; Πως θα μπορούσε να τα βάλει με έναν αντίπαλο που ήδη κατέχει τα πρωτεία της αγάπης του; Μαρίνα. *Μαρίνα και Στέλιος για πάντα μαζί.* Χαραγμένο στη βέρα. Και στη καρδιά του; Μια φορά της είχε πει με έντονο τρόπο

να μην αγγίζει την κορνίζα του. Δηλαδή αν εκείνη ζούσε ακόμα, οι δυο τους ποτέ δεν... Της χρωστούσε την ευτυχία της λοιπόν... «Θεέ μου. Θεέ μου συγνώμη.. Συγνώμη», σκέφτηκε η Βάσια, «αλλά αν ζούσε ακόμα εκείνη, εμείς οι δυο... Εμείς δεν...».

Δεν έκατσε να ολοκληρώσει τις σκέψεις της. Δεν άντεχε να δεχτεί ότι σκεφτόταν κάτι τέτοιο. Όχι ήταν πολύ σκληρό. Έφυγε τρέχοντας με δάκρυα στα μάτια αφήνοντας άναυδο τον Στέλιο να την κοιτά.

Δεν την ακολούθησε.

«Άφησέ την αγόρι μου λίγο μόνη της, να βάλει σε τάξη το μυαλό της. Αγαπιέστε, δεν έχετε τίποτα να φοβηθείτε», του είπε με σιγουριά ο κυρ Μιχάλης.

Έκατσε μόνος στο καφενείο και παρατηρούσε τους θαμώνες, τους περαστικούς. Σε λίγη ώρα θα πήγαινε σπίτι του. Θα ήταν κι εκείνη εκεί και θα την έπνιγε στα φιλιά. Περιπατούσε αργά στην επιστροφή. Έβλεπε γύρω του κόσμο βιαστικό και δεν ένιωθε την ανάγκη για βιασύνες. Δεν καταλάβαινε την συμπεριφορά της σήμερα. Αλλιώς τα 'χε σχεδιάσει. Μα εκείνη δεν του απάντησε σε τίποτα κι απλά έφυγε αλαφιασμένη και κλαίγοντας. Στο καφέ του είχε φανεί απούσα. Σκεφτική. Αλλά από την άλλη μπορεί και να 'ταν η ιδέα του. Έφτασε σπίτι. Την αναζήτησε κι όταν το αντίκρισε άδειο χωρίς να χάσει άλλο χρόνο έφυγε πλέον αποφασισμένος να ξεκαθαρίσει μια και καλή την κατάσταση. Έπρεπε να τον αντιμετωπίσει η Βάσια. Αν ακόμα σκεφτόταν τον άλλον έπρεπε να πάρει οριστικά μια απόφαση...

Είχε τυλιχτεί γύρω από το κορμί του με δύναμη. Τα μαλλιά της, σαν φίδι, γλιστρούσαν πότε πίσω στην πλάτη της και πότε μέχρι τον αφαλό του όσο ταλαντευόταν πάνω του. Ένιωθε τόσο ζεστό το σεντόνι.

«Άλκη... Σε χρειάζομαι...»...

Σε λίγο ο Στέλιος χτυπούσε με δύναμη την πόρτα της.

«Άνοιξε μου Βάσια! Άνοιξε!».

Εκείνη πετάχτηκε μούσκεμα στον ιδρώτα από το κρεβάτι. Παραπατούσε στον διάδρομο και κατέβαλλε μεγάλη προσπάθεια να συνειδητοποιήσει αν είχε δει όνειρο ή αν όντως είχε κάνει έρωτα με τον Άλκη.

«Βάσια!»...

14_ Ο φύλακας άγγελος_

[της Γεωργίας Μπούτβα]

Α ΔΙΩΞΩ ΤΟΝ ΦΟΒΟ», ΕΙΠΕ ΣΤΟ ΕΙΔΩΛΟ ΤΗΣ ΣΤΟΝ ΚΑΘΡΕΠΤΗ ΜΕ αποφασιστικότητα. «Θα τον διώξω, πως μπήκε μέσα μου; Ποια πόρτα της ψυχής μου άφησα ανοιχτή και του επέτρεψα να τρυπώσει;»

Έκλεισε την πόρτα του δωματίου της με θόρυβο...

«Δεν θα ζήσω με παραισθήσεις, θέλω την πραγματική ευτυχία της αληθινής ζωής».

Κατεβαίνοντας την σκάλα αναρωτιόταν μήπως τελικά ο φόβος της ήταν η δέσμευση κι οι αναπόφευκτες αλλαγές, που έφερνε στη ζωή της.

«Υπομονή κι επιμονή», έλεγε από μέσα του ο Στέλιος και συνέχισε να χτυπά την πόρτα. «Θα κάτσω εδώ μέχρι να ανοίξει», σκέφθηκε. «Θα χαλαρώσω και θα περιμένω. Όλα τα άντεξα μέχρι τώρα με υπομονή κι ακόμα εδώ, είμαι ακόμα ζωντανός» κι έβγαλε από τη τσέπη το κινητό του, για να την καλέσει. «Θα της δώσω το χρόνο να σκεφθεί και να χαλαρώσει. Όχι δεν θα χάσω τον έλεγχο του εαυτού μου, χάνοντας την υπομονή μου. Έχουμε κι οι δυο δικαίωμα σε μια ευτυχισμένη ζωή. Άλλωστε όλα τα έχω δει στα μάτια της, τα έχω νιώσει στο τρόπο που με αγκαλιάζει, στον τρόπο που μου αφήνεται. Τι στα κομμάτια με έπιασε κι εμένα; Δεν μπορεί... Με αγαπάει... Ότι κι αν γίνει τελικά, αυτά που έχω νιώσει, δεν μπορώ να τα ξεχάσω...», και τότε άνοιξε η πόρτα.

Η εικόνα της τον ξάφνιασε. Αναμαλλιασμένη, με πρησμένο πρόσωπο από το κλάμα, τα ρούχα της τσαλακωμένα, μαρτυρούσαν πως είχε ξαπλώσει με αυτά.... Μα πάλι στα μάτια της, τα ζεστά μάτια της, χάδι κι αποφασιστικότητα μαζί.

Εκείνη έκανε απαλά στην άκρη της πόρτας και τον άφησε να περάσει στο εσωτερικό του σπιτιού της,

Ο Στέλιος κάθισε στον καναπέ και κάθε ίχνος έντασης και θυμού, είχε απλά σαν σαπουνόφουσκα σπάσει στον αέρα. Περίμενε, ήξερε, καταλάβαινε ότι εκείνη ήθελε να του μιλήσει κι η καρδιά του χτύπαγε, λες κι ήθελε να βγει έξω από τη θέση της. Όμως όχι, τίποτα δεν θα την ρωτούσε, θα την άφηνε να μιλήσει και θα την άκουγε....

«Σήμερα έζησα άλλον έναν εφιάλτη», άρχισε με απαλή φωνή εκείνη.. «Άρχισε εκεί στο καφενείο μας. Ο φόβος και η αμφιβολία με τρέλαναν», συνέχισε ανακατεύοντας τα μαλλιά της, λες για να ενισχύσει με τη κίνηση της αυτό που είχε μόλις πει ότι αισθάνθηκε. «Θα υπάρχει πάντα η Μαρίνα ανάμεσα μας και πως εγώ να την ανταγωνιστώ;

Σκεφτόμουν πως να ανταγωνιστώ, μια γυναίκα που θα υπάρχει πάντα μέσα σου και τίποτα, καμιά καθημερινότητα δεν μπορεί να την φθείρει; Για αυτό έφυγα σαν τρελή. Σε όλο το δρόμο έκλαιγα...ήρθα εδώ και τηλεφώνησα στον Άλκη και του είπα ότι δεν θα ξαναπάω για δουλειά. Είχα σκεφθεί το πρωί να φύγω. Έχω μαζέψει κάποιες οικονομίες που θα με έφθαναν για λίγο καιρό. Θα πήγαινα στο Βόλο, στη ξαδέλφη μου, σίγουρα θα με φιλοξενούσε για όσο χρειαζόταν.

Είχα καθίσει στο κρεβάτι κι έκλαιγα - έκλαιγα, μέχρι που με πήρε ο ύπνος... ταραγμένος, παράξενος ύπνος κι όλο μια επαναλαμβανόμενη εικόνα: ένα ζευγάρι να κάνει έρωτα, όχι δεν είμαστε εμείς, ήταν ο Άλκης και ξαφνικά στο γύρισμα της γυναίκας, το πρόσωπο της Μαρίνας σου. Μέσα σε αυτή τη κατάσταση μεταξύ ύπνου και ξύπνιου, η φωνή σου να φωνάζει το δικό μου όνομα κι όχι της Μαρίνας. Δεν ήξερα προς στιγμή τι ζούσα στην πραγματικότητα και τι στον ύπνο μου.

Η επιμονή σου να φωνάζεις, με ξύπνησε οριστικά. Η αλήθεια, η πραγματικότητα ήταν εδώ, η φωνή σου, κι οι ανασφάλειες μου εκεί, στον ύπνο μου. Η γλυκιά σου Μαρίνα ακόμα και στο όνειρο μου έδωσε την απάντηση: ανασφάλειες.

Εδώ, τώρα, σήμερα και για όσο κι οι δυο μας το θέλουμε είμαστε εμείς.

Ξέρω ότι με αγαπάς όπως είμαι σίγουρη, ξέρεις πως σε αγαπάω πολύ. Όχι δεν είμαι απλά ερωτευμένη μαζί σου, είναι τόσο βαθύ αυτό που αισθάνομαι για σένα κι ας είναι τόσο μικρό το διάστημα που είμαστε μαζί...»

Δεν άντεχε να την βλέπει να παραληρεί άλλο. Του ήταν αρκετό αυτό που του είπε, του ήταν αρκετό ότι είχε προλάβει. Πόσο χαζά σκέφθηκε, αλλά όχι τώρα αυτό..

«Κορίτσι μου», της είπε, «όχι, μέχρι τώρα δεν μας ήρθαν εύκολα. Όμως ότι βρεθήκαμε είναι ένα δώρο ζωής, ένα δώρο που οφείλουμε να σεβαστούμε και χαίρομαι που καταλαβαίνεις πόσο βαθιά είναι τα συναισθήματα μου. Η Μαρίνα είναι ο φύλακας άγγελος μας. Εκείνη άπλωσε τα φτερά της και μας έφερε κοντά. Εκείνη ενημέρωσε τον πατέρα μου, ότι ήρθε η ώρα να αποχωρήσει από τον πόνο, ήρεμος και ήσυχος πια, ότι είμαι καλά, πολύ καλά κι είμαι εκεί που πρέπει να είμαι, εννοώντας εσένα. Η πραγματικότητα είμαστε εμείς, εμείς που είμαστε εδώ!»

Σηκώθηκε και την έσφιξε στην αγκαλιά του.

«Σίγουρα θα φύγεις από δω, της είπε μισογελώντας, οπότε καλά έκανες και παραιτήθηκες από τη δουλειά.. μόνο που μάλλον, δεν θα πας στο Βόλο. Θέλεις να έρθεις μαζί μου στο νησί; Θέλεις να ξεκινήσουμε μαζί μια κοινή ζωή; Έχω σκεφθεί ακόμα και τι θα ήθελα να κάνουμε... Σκεφτόμουν σήμερα να σου τα πω, πριν φύγεις έτσι όπως έφυγες. Θέλεις να στήσουμε το δικό μας καφενείο στο νησί; Μπορούμε ακόμα και το πάτωμα ασπρόμαυρη σκακιέρα να φτιάξουμε».

Εκείνη τραβήχτηκε από την αγκαλιά του και στράφηκε προς το παράθυρο και το φως που έμπαινε μέσα στο δωμάτιο, μαγικό θαρρείς, με τα μόρια της σκόνης να χορεύουν και να διαλύονται, όπως ακριβώς τα σύννεφα που μόνοι τους αυτή τη φορά είχαν βάλει ανάμεσα τους.

«Η αγάπη νικάει τα πάντα, χαρά μου», του είπε.. κι εμείς έχουμε να κάνουμε ένα μεγάλο, πιστεύω, ταξίδι μαζί της, μέσα στην ευλογία της. Νιώθω ευγνωμοσύνη», του είπε και τώρα το βλέμμα της ήταν γελαστό και πειρακτικό συνάμα. «Έχεις όλο το χρόνο να μου πεις τι ακριβώς έχεις σκεφθεί να κάνουμε στο νησί, υπό έναν όρο όμως...».

Ο Στέλιος περίμενε με κρατημένη την ανάσα.... Του είπε ναι στο να φύγουν μαζί, αλλά; Τι όρο έβαζε, Θεέ μου; Πάλι εμπόδια;

«...με έναν όρο επαναλαμβάνω», είπε εκείνη: το πάτωμα στο καφενείο μας δεν θα είναι σκακιέρα. Αρκετά πια οι ζωές και των δυο μας στο άσπρο - μαύρο... Δεν μπορώ να πω, πιο πολύ στο μαύρο. Το πάτωμα στο μαγαζί μας θα έχει χρώμα, πολύ χρώμα!! Όπως η ζωή, η αγάπη, η ευλογία κι η ευγνωμοσύνη», και σήκωσε το βλέμμα της ψηλά, κλείνοντας το μάτι, στο φύλακα άγγελο τους.

Ο Στέλιος...

15_ Στιγμιόγραφο_

[της Κάτιας Μαρκουίζου]

ΤΗΣ ΧΑΜΟΓΕΛΑΣΕ ΜΕ ΤΟ ΠΙΟ ΖΕΣΤΟ ΤΟΥ ΧΑΜΟΓΕΛΟ.

• • •

«Ναι Βάσια μου, ναι θησαυρέ μου στο υπόσχομαι. Θα 'χει όλη η ζωή μας χρώμα και φως σαν την σημερινή μέρα που ο ήλιος λάμπει πιο δυνατά από κάθε άλλη φορά. Είδες όλα ήρθαν στην ώρα τους».

«Δεν μου είπες όμως σε ποιο νησί σκοπεύεις να πάμε, το κρατάς μυστικό;», τον ρώτησε η Βάσια χαμογελώντας παιχνιδιάρικα.

«Εφτασφράγιστο μυστικό. Σε ένα κάποιο νησί του Αιγαίου, το Αιγαίο είναι κομμάτι της Μεσογείου κι η Μεσόγειος το κέντρο του κόσμου. Ψάξε, ψάξε δεν θα το βρεις, εσύ συμφώνησες να έρθεις μαζί μου, βάλε αστρολάβους, πυξίδες, υπολογιστές κι εάν είσαι τυχερή θα το ανακαλύψεις. Έχω στριφώσει τα ομορφότερα ηλιοβασιλέματα για χάρη σου, τα πιο ατίθασα αγριολούλουδα και μερικές ασημένιες κερασιές. Μέχρι εδώ, άλλο τίποτα δεν λέω».

Η Βάσια ακούμπησε το χέρι της στο στήθος του. Η καρδιά του χτυπούσε σαν τρελή. Τον φίλησε απαλά στα χείλη. Τον ήθελε, ήθελε το κορμί του και την ψυχή του. Ήθελε να τον ακούει να λέει το όνομα της ξανά και ξανά με το δικό του μοναδικό τρόπο. Πριν λίγο ήταν που έτρεμε στη ιδέα και μόνο πως θα μπορούσε να τον χάσει, που ο νους της έτρεχε μόνο στο κακό αληθινό ή φανταστικό και ξαφνικά όλα τα καλά του κόσμου ήταν μπροστά της.

Ας κρατήσει για πάντα τούτη η στιγμή συλλογιζόταν. Την σήκωσε στα χέρια του και προχώρησε στην κρεβατοκάμαρα. Χάθηκαν μέσα στα φιλιά και στο πάθος και αποκοιμήθηκαν ύστερα ο ένας στην αγκαλιά του άλλου.

Είχε καλοβραδιάσει σαν ξύπνησε ο Στέλιος, σηκώθηκε αθόρυβα, προχώρησε στο σαλόνι έβγαλε την κιθάρα από το θηκάρι της κι έψαξε τις χορδές τρυφερά με τα δάχτυλα ώστε να φτιάξει με τους φθόγγους ένα τραγούδι για ερωτευμένους, ένα δικό τους τραγούδι και να τη ξυπνήσει.

«Δεν το ήξερα πως παίζεις μουσική, με ξάφνιασες», του είπε εκείνη και κάθισε απέναντι του παρακολουθώντας τον, όπως μια μητέρα παρακολουθεί το μωρό της να κάνει τα πρώτα του βήματα.

«Ναι πράγματι ήταν κάτι που έγινε χρόνια πολλά πριν, άρεσε πολύ στη μητέρα μου η μουσική κι έτσι όταν ήμουν μικρός πήρα μαθήματα κιθάρας και συχνά πυκνά έπαιζα εγώ και τραγουδούσαν οι άλλοι, μα τώρα προσπαθώ ώρα αρκετή και τα χέρια μου δεν θέλουν να με βοηθήσουν. Διάλεξε λοιπόν ένα τραγούδι να γίνει το δικό μας τραγούδι από εδώ και μπρος. Εγώ προσωπικά κυρία μου θα σας αφιερώσω την Πριγκηπέσα του Σωκράτη Μάλαμα, γιατί είσαι η Πριγκηπέσα μου και μετά δέχομαι παραγγελιές».

Δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει την φράση του ο Στέλιος κι άρχισε να χτυπάει το τηλέφωνο του. Ποιος θα μπορούσε να χαλάσει την ησυχία τους;

«Στέλιο εσύ, δόξα τω Θεώ είμαι η Μαρία από το καφενεδάκι. Ο κυρ Μιχάλης είχε μια ζάλη, κι ένα σφίξιμο, σαν να παράλυσε. Μόλις τον πήρε το ασθενοφόρο για το Λαϊκό, αυτό εφημερεύει μας είπαν. Ευτυχώς τον συνοδεύει ένας πελάτης γιατρός που ήταν εδώ. Ζήτησε να σε ειδοποιήσω αγόρι μου να πας εκεί, εγώ θα κλείσω το μαγαζί και θα προσπαθήσω να έρθω αργότερα. Τρέξε μάτια μου να τον προλάβουμε τον καλό τον άνθρωπο, τρέξε».

Αλληλοκοιτάχτηκαν, η ικανοποίηση κι η γαληνή πήδηξαν με μιας από το παράθυρο, καινούριος πόνος. Όχι, όχι τώρα. Μόλις είχαν ορίσει μια καινούρια αρχή, τώρα πια δεν ήταν κανείς από τους δυο τους μόνος στη ζωή και στο θάνατο.

«Πρέπει να φύγουμε αγάπη μου, να προφτάσουμε» της είπε κι εκείνη κούνησε το κεφάλι της.

Ένιωθε μέσα της να φουντώνει ο πυρετός της αγωνίας για μια ακόμη φορά.

Στη διαδρομή για το νοσοκομείο δεν μίλησαν απλά κρατούσαν σφιχτά ενωμένα τα δάχτυλα τους κι ο καθένας τους προσευχόταν για το καλύτερο. Δεν είχε κίνηση κι έφτασαν μέσα σε 12 λεπτά, η Βάσια πήδηξε πρώτη από το ταξί κι έφυγε τρέχοντας ενώ ο Στέλιος έβγαλε το πορτοφόλι να πληρώσει όσο πιο γρήγορα γινόταν.

Έτρεξε γρήγορα στα επείγοντα, ρώτησε στη γραμματεία για το περιστατικό και την ενημέρωσαν πως επρόκειτο για ένα οξύ ισχαιμικό επεισόδιο.

«Λυπάμαι δεν γνωρίζω περισσότερα, ο γιατρός που τον συνόδευε στο ασθενοφόρο επέμενε να προχωρήσουμε άμεσα σε αξονική και μαγνητική ώστε να παρακολουθήσουμε το αιμάτωμα. Είστε συγγενείς; Περάστε στον αξονικό τομογράφο, θα τους βρείτε εκεί».

Έτρεξε από τις σκάλες στα υπόγεια του νοσοκομείου. Στην πόρτα του αξονικού τομογράφου όρθιος και κάτωχρος στεκόταν ο Άλκης.

«Επιτέλους ήρθατε. Που είναι ο Στέλιος; Σας ζητά συνέχεια».

«Τι κάνεις εδώ Άλκη; Εσύ τον έφερες; Γνωριζόσατε με τον κυρ Μιχάλη;», ρώτησε ξέπνοα η Βάσια...

16_ Η ζωή, η αγάπη και η μοίρα_

[της Μαρίας Νικολάου]

Ο ΣΤΕΛΙΟΣ ΚΑΘΙΣΜΕΝΟΣ ΣΤΟ ΜΙΚΡΟ ΜΠΑΛΚΟΝΑΚΙ ΑΠΟΛΑΜΒΑΝΕΙ ΤΟΝ ΠΡΩΙΝΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΤΟΥ ΚΑΦΕ. Είναι πολύ πρωί ακόμα. Τα στενά του νησιού δεν έχουν γεμίσει και μια υπέροχη σιωπή πλανάται ανάμεσα στα σπίτια. Άλλωστε είναι Μάης, ακόμα κι οι τουρίστες είναι λιγοστοί. Επειδή όμως είναι σαββατοκύριακο το καφενείο θα πρέπει να ανοίξει από νωρίς.

Οι μυρωδιές πολλές. Τόσο έντονες που καταφέρνουν να αποσπούν την προσοχή του από τις σκέψεις του. Ο φούρνος, δίπλα ο βασιλικός στο τραπεζάκι του, τα γιασεμιά στην ξύλινη σκεπή του απέναντι σπιτιού. Το αεράκι της θάλασσας στριμώχνεται ανάμεσα στα στενά και βρίσκει τον δρόμο για να χαϊδέψει το πρόσωπό του. Όλα συνθέτουν ένα σκηνικό ελληνικής ταινίας. Συνθέτουν μια εποχή αθωότητας, μια εποχή καθαρή, αμόλυντη και παλιά.

Την ησυχία σπάει μια φωνή. Μια γυναίκα κι ένας άντρας τρέχουν προς την παραλία.

«Άλκη, συγγνώμη...», φωνάζει με δάκρυα η κοπέλα.

Και χάνονται στα στενά. Τους καταπίνει το πράσινο και το μπλε και με μιας γίνονται παρελθόν.

«Τι να έγινε άραγε;», αναρωτιέται και του έρχεται στο νου ένας άλλος Άλκης. Το πρώην αφεντικό της Βάσιας. Θυμάται εκείνη την μέρα που συναντήθηκαν στον διάδρομο του νοσοκομείου, ενώ μέσα στο δωμάτιο ο κυρ Μιχάλης πάλευε για την ζωή του.

Σκέφτηκε τι συμπτώσεις καμιά φορά πλέκει η ζωή. Άραγε να είναι η μοίρα ή κάτι απλά τυχαίο;

Ο κυρ Μιχάλης είχε ένα γιο. Αγνοούσε όμως την τύχη του. Ήταν καρπός ενός εφηβικού έρωτα. Επειδή όμως ήταν πολύ νέοι κι οι δύο κι οι εποχές σκληρές και δύσκολες το παιδί δόθηκε για υιοθεσία. Μεγάλωσε ευτυχισμένα. Οι θετοί γονείς του πρόσφεραν τα πάντα, τον σπούδασαν και τον στήριξαν πολύ, σαν δικό τους παιδί. Όταν τους έχασε έμαθε την αλήθεια για τους πραγματικούς γονείς του κι έτσι και τους αναζήτησε.

Η φυσική του μητέρα είχε πεθάνει. Μετά από πολύ προσπάθεια οδηγήθηκε στον κυρ Μιχάλη. Εκείνη την μέρα στο καφενείο του το αποκάλυψε. Ο κυρ Μιχάλης, ήταν ένας άνθρωπος βασανισμένος με ασθενική καρδιά και δεν άντεξε τα μαντάτα. Σωριάστηκε στο άκουσμά τους. Ευτυχώς ο Άλκης του πρόσφερε τις πρώτες βοήθειες κι έτσι σώθηκε. Νοσηλεύτηκε για αρκετό καιρό αλλά μπόρεσε να ανακάμψει και να επανέλθει κανονικά πίσω στο καφενείο του.

Αυτός ήταν κι ο λόγος που ο κυρ Μιχάλης είχε τόση αδυναμία στον Στέλιο. Πάντα είχε στο μυαλό του τον χαμένο του γιο. Είχε την ίδια ηλικία με τον Στέλιο. Για αυτό τις κρίσιμες ώρες του τον ζήτησε κοντά του. Τον είχε σαν δικό του παιδί. Τον ένοιωθε σαν γιο του.

Η ίδια μοίρα που ένωσε τον Στέλιο με τον κυρ Μιχάλη, είναι η ίδια μοίρα που χώρισε γιο και πατέρα. Σαν να υπάρχει μια νομοτέλεια, που ανακατεύει τις ζωές των ανθρώπων. Τους δίνει και τους παίρνει.

Κάπως έτσι του πήρε και του Στέλιου την γυναίκα και το παιδί και του έδωσε την Βάσια. Έφερνε και αφαιρούσε στη ζωή του ξανά και ξανά. Λες και ότι αξίζει κι ότι αγαπάνε οι άνθρωποι δεν πρέπει να το παίρνουνε με μιας, αλλά γουλιά γουλιά. Ίσως επειδή αυτό που αξίζουνε είναι τόσο μεγάλο που δεν θα αντέχανε να το έχουνε ολοκληρωμένα, αλλά με δόσεις.

Είναι όμως κι αυτός ο νόμος της αγάπης που νικά κάθε νομοτέλεια της μοίρας, κάθε εμπόδιο και κάθε δυσκολία.

Το θέμα όμως είναι ότι οι άνθρωποι είναι περισσότερο μοιρολάτρες παρά αποφασιστικοί και δοτικοί. Προτιμούν να επαναπαύονται και να συμβιβάζονται σε κάθε τι που τους προσφέρει η μοίρα, παρά να διεκδικούν, να ζητούν, να παίρνουν αλλά και να δίνουν.

Τελικά όμως στην ζωή δεν παίρνουμε αυτό που αξίζουμε, αλλά αυτό που διεκδικούμε. Αυτό που διεκδικήσαμε με πάθος και αποκτήσαμε, είναι τελικά αυτό που τους αξίζει.

Με τις σκέψεις η ώρα πέρασε κι ο ήλιος ανέβηκε πιο ψηλά στον ουρανό. Το μπλε και το πράσινο έγιναν πιο έντονα. Σκέφτηκε να τεμπελιάσει λίγο ακόμα. Ίσως να έτρωγε και μια τυρόπιτα από τον διπλανό φούρνο.

«Ακόμα εδώ είσαι;», μια φωνή τον επανέφερε στην πραγματικότητα.

Η Βάσια αγουροξυπνημένη και νωχελική έσκυψε πάνω του, του χάιδεψε τρυφερά τα μαλλιά και τον φίλησε.

«Καλημέρα...», του είπε πίνοντας μια γουλιά απ' τον καφέ του.

Ένα καράβι φεύγει απ' το λιμάνι μα δεν τους νοιάζει. Γιατί όλα αυτά που αγαπάνε βρίσκονται σε τούτο εδώ το νησί.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

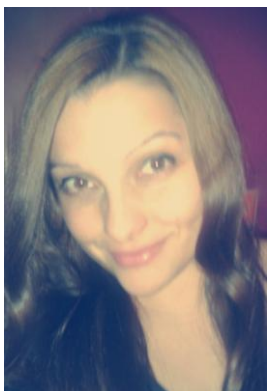

Η **Χριστίνα Αντωνίου** γεννήθηκε το 1984. Τελείωσε το τμήμα Οικονομικής Επιστήμης του Πανεπιστημίου Πειραιά και έκτοτε εργάζεται ως ιδιωτική υπάλληλος. Διατηρεί το προσωπικό της ιστολόγιο με τίτλο Dear e-Diary (www.dear-e-diary.blogspot.gr), στο οποίο αναγράφει στιγμές από την καθημερινότητα της μέσα από το πρίσμα του χιούμορ και του αυτοσαρκασμού. Το πεπρωμένο αποτελεί την πρώτη της προσπάθεια στην μυθοπλασία και ελπίζει να μην είναι η τελευταία.

Η **Κατερίνα Βαλασαμίδη** γεννήθηκε το 1983 στον Άλιμο. Σπούδασε Πολιτικές Επιστήμες και Δημόσια Διοίκηση στη Νομική Σχολή του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών. Έχει παρακολουθήσει μαθήματα Δημοσίων Σχέσεων και Επικοινωνίας, Πολιτιστικής Διαχείρισης και Μουσειολογίας και εργάζεται ως υπάλληλος γραφείου. Έχει παρακολουθήσει επίσης μαθήματα Ορθοφωνίας και Αγωγής λόγου και έχει συμμετάσχει σε διάφορες τηλεοπτικές παραγωγές. Αγαπά και στηρίζει τον εθελοντισμό και μέχρι σήμερα έχει συμμετάσχει ερμηνευτικά στην Τελετή Λήξης και ως λαμπαδηδρόμος στους Ολυμπιακούς Αγώνες-ΑΘΗΝΑ 2004 ενώ παράλληλα συνόδευσε τη Ολυμπιακή Φλόγα σε όλη την Ελλάδα, στην Τελετή Έναρξης των Special Olympics ΑΘΗΝΑ 2011, στο 3ο Πανελλήνιο Πρόγραμμα "Ημέρα Ολυμπιακής Παιδείας" της Εθν. Ολυμπιακής Ακαδημίας της Ελλάδας το 2013 και στο Athens Fringe Festival 2010. Από το 2012 διατηρεί το δικό της Blog, «Άποψη Τέχνης» (<http://apopsitexnis.blogspot.com>) όπου γράφει για όλες τις μορφές τέχνης, τους πολιτιστικούς φορείς και τα δρώμενα, την οργάνωση, τη διακόσμηση,

τα τοπία, καθημερινές σκέψεις και έννοιες που σχηματίζουν την Τέχνη της Ζωής και κάθε καλλιτεχνική δραστηριότητα.

Η **Κατερίνα Βερίγκα** γεννήθηκε το 1985 και μεγάλωσε στην Αθήνα. Είναι Πτυχιούχος Κοινωνική Λειτουργός από το Τεχνολογικό Εκπαιδευτικό Ίδρυμα Πατρών και παρακολουθεί πρόγραμμα Εξειδίκευσης στην Ειδική Αγωγή στο Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών. Δραστηριοποιείται επιπλέον στον χώρο του marketing ως σύμβουλος επαγγελματικής ανάπτυξης. Το 2012 δημιούργησε το blog Positive Thinking Greece (<http://positive-thinking-greece.blogspot.gr/>), το οποίο βραβεύτηκε από το κοινό ως το καλύτερο γυναικείο ιστολόγιο στην κατηγορία books, poetry and culture. Είναι επίσης συνδημιουργός του Dream Life Success Blog και συντάκτρια στο Yannidakis.net.

Η **Γεωργία Μπούτβα** είναι Γυναίκα, Κόρη, Σύζυγος, ΜΗΤΕΡΑ! Φτιαγμένη από ήρεμη δύναμη, βαμβάκι και ατσάλι, για να στηρίζει όλους όσους αγαπά. Ακολουθεί, παλεύοντας, το: *"Ποτέ μην αναγνωρίζεις τα σύνορα του ανθρώπου! Να σπας τα σύνορα! Ν' αρνιέσαι ό,τι θωρούν τα μάτια σου. Να πεθαίνεις και να λες: Θάνατος δεν υπάρχει!"* - Ν. Καζαντζάκης. Της αρέσει ότι έχει σχέση με τη τέχνη, τη λογοτεχνία, την ποίηση, το crafting, το d.i.y., τη διακόσμηση, την αισιοδοξία, τη θετική σκέψη, τον άνθρωπο, τη φύση, την αρμονία. Συμμετείχε στην "Ιστορία Αγάπης" από 15 + 1 bloggers, για τη χαρά που σου δίνει η δημιουργία με την παρέα. Το blog της: <http://armoniaart.blogspot.gr>

Η **Μαρία Κανελλάκη** γεννήθηκε στην Αθήνα, με ρίζες στην Κρήτη (όχι ελιές, γονείς μόνο). Μεγάλωσε με αγάπη, κρητική διατροφή, Καζαντζάκη και τραγούδια του Ξυλούρη & του Μουντάκη. Ήθελε να γίνει δημοσιογράφος (με το μαράζι έμεινε). Σπούδασε Δημόσιες Σχέσεις & Επικοινωνία. Το προδομένο όνειρο την εκδικήθηκε πανηγυρικά. Εργάζεται εδώ και είκοσι χρόνια στο χώρο της

πληροφορικής. Της αρέσει να παρατηρεί τους ανθρώπους, ευγνωμονεί τον Πανάγαθο που δεν γεννήθηκε θηρίο και πορεύεται για να ξεπληρώσει τις οφειλές της. *“Να φυτέψει τουλάχιστον ένα δέντρο. Να γεννήσει τουλάχιστον ένα παιδί. Να γράψει τουλάχιστον ένα βιβλίο”*, το αγαπημένο της μότο, δια στόματος της λατρεμένης Έλλης Αλεξίου. Αξιώθηκε να υλοποιήσει τα δύο πρώτα και με το παραπάνω. Το βιβλίο απόμεινε. Εδώ κι επτά μήνες, στεγάζει τις ιστορίες της στο προσωπικό της blog: <http://www.toapagio.blogspot.gr/> Δεν έχει λογαριασμό twitter & facebook κι έχει χλευαστεί πολλάκις γι’ αυτό. Εμμένει στη θέση της πως ο άνθρωπος δεν έχει προφίλ, μόνο προσωπικότητα. Και για κάποιον ανεξιχνίαστο (από ψυχολόγο) λόγο, διατηρεί τη συνήθειά της να συλλέγει στιγμές με ανθρώπους, αντί για λάικ.

Ο **Πέτρος Καρτινός**, διαχειριστής του ιστολογίου <http://akivernitos.blogspot.gr> είναι ο εμπνευστής αυτής της ιστορίας. Έχει αυτοσαρκασμό (τρώει τις σάρκες του). Αυτοπροσφέρεται (αν και σπάνιο κομμάτι διατίθεται στις πλέον ανταγωνιστικές τιμές της αγοράς). Έχει αυτογνωσία (δηλαδή αυτό το ξέρει). Έχει αυτοκίνηση (πάει με ποδήλατο). Αυτορυθμίζεται (όταν πέσει σηκώνεται μόνος του). Έχει αυτοπεποίθηση (μάλλον ... δεν ξέρω ... λες; ... θα δούμε).

Η **Αριστέα Κουτά** (γνωστή και ως @iris) σπούδασε Κοινωνική Λειτουργός. Ασχολήθηκε για πάρα πολλά χρόνια με παιδιά που είχαν μαθησιακές δυσκολίες ενώ παράλληλα εργαζόταν ως εξωτερικός συνεργάτης, με το ΚΕ.ΣΥ.Υ της Νομαρχίας Πύργου, αλλά και με το ΚΕ.ΣΥ.Υ Ναυπάκτου. Διατηρεί εδώ και 3, 5 χρόνια το προσωπικό της blog “Η Ζωή είναι ωραία” (<http://princess-airis.blogspot.gr/>) ενώ παράλληλα συν-γράφει στο blog “Βότσαλα στη λίμνη” (<http://aplosetoxeri.wordpress.com/>) που ασχολείται κυρίως με θέματα που αφορούν τα παιδιά. Λατρεύει το πορτοκαλί, τη φύση, τα δύο της ανίψια και τα δύο της σκυλιά, το χαμόγελο. Κάθε πόνος και κάθε δυσκολία σε αυτή τη ζωή για εκείνη είναι ασκήσεις και μαθήματα που πρέπει να περάσει πάση θυσία με την αισιοδοξία και το πείσμα της! Της αρέσει να γράφει, να ζωγραφίζει και προσφάτως να ντεκουπάρει!

Η **Κική Κωνσταντινίου** γεννήθηκε και μεγάλωσε σε ένα όμορφο χωριό της Βόρειας Εύβοιας. Σπούδασε Διοίκηση Επιχειρήσεων και λίγα χρόνια αργότερα ανακάλυψε πως αυτό που τη «γεμίζει» ουσιαστικά είναι η συγγραφή λογοτεχνικών κειμένων και παραμυθιών. Είναι ένα παιδί που αρνείται πεισματικά να μεγαλώσει και δε μπορεί να πάψει λεπτό να χαμογελά, να ονειρεύεται, να αισιοδοξεί και να ελπίζει. Από το 2010 διατηρεί το δικό της «χώρο» στο διαδίκτυο και μπορεί κανείς να τη συναντήσει στο www.ekfrastite.blogspot.com.

Η **Μαρία Κ.** γεννήθηκε μες στο χειμώνα, για να αγαπήσει με πάθος την άνοιξη! Αγαπάει κι άλλα πολλά. Της αρέσει να διαβάζει, να γράφει, να φωτογραφίζει, να ζει ...και είναι εδώ <http://mytripssonblog.blogspot.gr/>

Η **Χριστίνα Λέλη** γεννήθηκε την άνοιξη του 1980, όταν ακόμα υπήρχαν γειτονιές, αλάνες και αυλές με κήπο. Φυλακίστηκε στη μεγαλούπολη των γκριζών κλουβιών, με μοναδική διέξοδο τη θάλασσα. Οι λέξεις φεύγουν από εκείνη και αποκτούν δική τους προσωπικότητα όταν γράφει, τα χέρια της είναι απλώς το μέσο που χρησιμοποιούν για να βγουν στο φως, στη ζωή. Όνειρό της να ζήσει τα όνειρά της. Πετάει ανάμεσα στην μπλογκογειτονιά με το ψευδώνυμο Butterfly και καταθέτει τα φτερουγίσματά της στο <http://butterfly-butterflysworld.blogspot.gr/>

Η **Έλενα Λουκοπούλου** είναι μια σύγχρονη Μαίρη Παναγιωταρά μια εργαζόμενη μητέρα μια καλή νοικοκυρά και μην την ρωτήσει κανείς ποια είναι η Μαίρη Παναγιωταρά γιατί θα φαρμακωθεί ορίστε μας, γίνετε όλοι ξαφνικά πολύ νέοι!!! Έχει μια κόρη που την λατρεύει και που εννοείται θα την καταπιέξει σε όλη της την ζωή, τι Ελληνίδα μάνα θα ήταν αν δεν το έκανε! Λοιπόν που λέτε διαβάξει σαν τρελή, τα πάντα και κάποια στιγμή είπε να γράψει και κάτι και έτσι έφτιαξε το μπλογκ της <http://miakalimera.blogspot.gr/>. Γνώρισε πολύ ωραίους ανθρώπους μέσα από αυτό και είναι πολύ χαρούμενη. Εκνευρίζεται με την αδικία και υπερασπίζεται όποιον έχει δίκιο με όποιο κόστος! Αυτό που λέει πάντα είναι, να χαμογελάμε όλοι και να μην ξεχνάμε τις αισθήσεις μας γιατί για κάποιο λόγο μας τις έδωσε ο καλός Θεούλης. Να ακούμε, να βλέπουμε, να μυρίζουμε, να γευόμαστε και να ακουμπάμε!!

Η **Κλαυδία Μάμαλη** είναι ...ένα ονειροπόλο καλοκάγαθο ψάρι, ασήμαντο στην εμφάνιση, που λατρεύει τις ιστορίες, τα χρώματα, τη μουσική, τα βιβλία, τα κεντήματα, τα παλιά αντικείμενα και οτιδήποτε χειροποίητο ...έχει μια ιδιαίτερη

σχέση με τη φύση, τη μεταφυσική, το σύμπαν ...αγαπάει, εκτός από όλα τα άλλα δημιουργήματα της φύσης και τους ανθρώπους, της αρέσει να μοιράζεται πράγματα μαζί τους και απολαμβάνει ιδιαίτερα τη συντροφιά αυτών που διαθέτουν χιούμορ, ευγένεια, ήθος, δοτικότητα και γενναιοδωρία... Διατηρεί το ιστολόγιο <http://katoapotinakropoli.blogspot.gr/>

Η **Κάτια Μαρκοϋζου** γεννήθηκε και μεγάλωσε στο Πειραιά. Σπούδασε οικονομικά στο ΠΑ.ΠΕΙ και συνεχίζει με Ελληνικό Πολιτισμό στο Ε.Α.Π. Ζει αντάμα με ένα πελαγίσιο πειρατή, τρία νεράιδο ξωτικά, έναν σκύλο και πολλές γάτες. Σκαρώνει ιστορίες σε χαρτιά με μολύβια και κραγιόνια από μικρή ηλικία με την ίδια ένταση που πορεύεται και ονειρεύεται καθημερινά.

Τέσσερα χρόνια τώρα ταξιδεύει, συναπαντιέται, γεύεται και δημιουργεί στο διαδίκτυο με το ιστολόγιο της MARILISE <http://katitimou.blogspot.gr/> μια εμπειρία μοναδική !!!

Η **Μαρία Νικολάου** γεννήθηκε, μεγάλωσε, σπούδασε και μετά ξεκίνησε να γράφει και να φωτογραφίζει. Λατρεύει την ζωή που έχει χτίσει τόσα χρόνια, αλλά μισεί αυτό που την περιβάλλει. Για αυτό δημιούργησε το δικό της αντισυμβατικό κόσμο. Ο κόσμος της έχει δυο ονόματα. Το ένα είναι "Μια ματιά στον ήλιο με γιορτινά" (<http://mia-matia-ston-ilio.blogspot.gr/>) και το άλλο "τα τραγούδια λένε πάντα την αλήθεια..." (<http://tatragoudia.blogspot.gr/>). Μέσα σε αυτούς τους χώρους ταξιδεύει, εκτονώνετε, δημιουργεί, συνεργάζεται, επικοινωνεί και αγαπά. Γιατί αλλιώς ο κόσμος δεν υποφέρεται.

Η **Έλλη Οικονόμου** γεννήθηκε σε μια μεγαλούπολη του Θεσσαλικού κάμπου, σήμερα ζει αλλού και ίσως αύριο να ζήσει σε ένα εντελώς διαφορετικό μέρος. Από μικρή ήθελε να

εκφράζεται δημιουργικά, ανασυνθέτοντας τις εικόνες των ταξιδιών του νου της με διάφορα μέσα - κάτι που συνεχίζει έως και σήμερα. Το πρώτο της μεγάλο αφηγηματικό κείμενο το έγραψε σε μια γραφομηχανή, σε ηλικία 10 ετών. Εκείνη τη χρονιά, συμμετείχε με το κείμενό της στον Πανελλήνιο Διαγωνισμό Συγγραφής Παιδικών Βιβλίων της Γυναικείας Λογοτεχνικής Συντροφιάς. Έκτοτε, γράφει συχνά: διηγήματα και μικρές ιστορίες, χρονογραφήματα, ποιήματα, καθώς και παιδικά αναγνώσματα - την εικονογράφηση των οποίων επιμελείται η ίδια. Σήμερα εργάζεται πάνω στο αντικείμενο των σπουδών της. Στον ελεύθερο χρόνο της αγαπά να ταξιδεύει με τα φτερά της φαντασίας της, κνηγώντας τα όνειρά της.

Ιστότοπος: Funky Monkey - Δημιουργίες, Λέξεις, Εικόνες, Διαδρομές

<http://funkymonkey-handmadecreations.blogspot.gr/>

Η **Μαρία-Ελένη Φραγκιαδάκη** έχει σελήνη στον σκορπιό στον δωδέκατο οίκο, για όσους γνωρίζουν. Για τους υπόλοιπους έχει Τάσο Λειβαδίτη: ο ουρανίσκος της είναι ένα μικρό κοιμητήρι όπου σαπίζουν χιλιάδες ανείπωτα λόγια... Διατηρεί το ιστολόγιο:

www.marilenaspotofart.wordpress.com

OPENBOOK
Ανοικτή Βιβλιοθήκη

www.openbook.gr